

משפט

פתחה: הגישה לגיטין ענף ט: אונס חוראה מועעת

הכפיה כנ

ועתה היא מעבירה מהשלישי, והרב אב"ד או מ"ה מאיר פאלעציג התורה בהם, ולא שמעו ולא חטו און, והרב מורה תורה של עכשווי, בעורת אקרואט נרשו הוזג מבית הבנסת, והבזילום מכל זכויות של בני תקווה, והוזג טוענים, שהם שמעו לקל הירושל מארכוט המסדר קדושים שהתריד להם..

תשובה. יראה כל עין הרואה, שהקידושין שסידר המסת הירושל מארכוט.. אין בהם ממש, וחיבטים ברת על כל ביאה וביאה, והוא יצאת ממנה בלבד גט, ומורתת לכל העולם חז"ן מכחן, שהיה זונה ואסורה לנאה. וhabnim מצוה לפרשם שם מפורים, ובניהם עד סוף העולם, והנה כתיב בתורת משה, אrror אשר לא יקיים את דברי התורה הזאת, וכי בספריו ומיתתי רמב"ן, זה ב"ד של מטה, שהם באror אם יש כה בידם להקים התורה, בידי רשיעים המחללים ועוברים על הדת... לנרשו מבה"ב, ושלא להתחבר עמו, ולמול בנוי..

ע"ב אם בית דין וקהל שותקים לעוברי עבירה, אלו הם בכלל אדור אשר לא יקיים את דברי התורה הזאת, ע"כ מובן לכל בר דעת, כי יפה וכדין עשו במא שעשוו לבסוף ומרימים הנ"ל. ומה שמתנצלים, כי הסורות מארכוט הירושל הנ"ל, אין זה כראוי, שהרי הרב בערים מ"ה מאיר זצ"ל עמד נגד הכל בה עוז ותעצומות, וגם אני כתבתי בזה, והי להם לשימוש לרבר בערים, ולא למארכוט הירושל, ע"כ יפה עשו הרב וקורות על העבר. ואם מכאן ולהבא יפרשו וזה מזו וישבו אל ה', אין לך דבר שעומד בפני התשובה, ויראה הרב איך לקרים אל ה', אחר שיתרחקו ויפרשו זה מזו, ויקבלו תשובה על העבר.

אמנם רע ומר ענשו של המסת ומדיח מארכוט הירושל, כי הוזג הלכו אחר תאوتם לבם הרע ויצרם הזונה, אבל זה המסת, בשאט לבם עבר על כמה בריאות, ולהרבות ממורדים, עונשו קשה משליהם. וראוי לפוסלו מכל דבר הנוגע לדת ישראל, ולהנaging ציבור כלל, וחוטא כל יתגאה, ואם יקבל תשובה קשה תשובה זו, ומ"מ אין דוחים אותו, אך פרנס ומונגה על ציבור לא יהיה... כל הדברים הללו פשוטים וברורים עפ"י דת תורה, דת משה וישראל, עכ"ל. **[א"ה:** כל מי שיש לו עניינים לראות, בין בין כמה הلقטה רברbeta דאיכא למשמע מדבריו הקי לנ"ז, ופירושים מיותרין, ודיל..].

המחליקות...," ולא כל כמין לקרוא לעצמה עמי בענו ישאל ומקלו יגיד לו, כדי להפרק את עצמה...

בש"ב בנ"ז, דפשיטה רוחיתה יודעת דיש ויש ב"ז ב"ד גדוילים ומומחים מהבי"ד שהתרות, והבי"ד הקרובים.. היו צוחין על הב"ד שהתרות, וא"ב לא היה לה למוקד אהורת הב"ד המיקל... ולבו"ע לאו אנומה מיקרית ע"פ הוראת חכמי פיסארו... דליך לאחשובה אנומה ע"פ הוראת הבי"ד... וסוף דבר כך נעשתה מעשה, ויצאתה ההוראה ע"פ כל רבינו וחכמי גלגולותינו, שתצא מזה ומזה גט גמור, ולהשני שהיה מטרב בדבר, רדףו עד החרמה כדי שיוציאנה מתחת ידו בגט, וכן עשה, עכ"ל. **ושמ** (ס"י י') [בענין הנ"ל, מרבני שלוחי חברון], ווז"ל: כי לחרבא דנפיק מיניה, הбурה ללאו יצאתה, התורה לו ס"ה, והתרות להנשא, דא ודאי פשיעותא הוא, כי נבלעה נушתה בישראל, להתריד אשת איש בפטומי מיל', כי ש"ב וק"ז דבנ"ד לש' אונס כל... כי האשה החזאת צריכה גט מזה ומזה, ואסורה להו ולזה עולמית... עכ"ל.

יא. ושמ (ס"י י"א) [בענין הנ"ל, מרבני ליוורנו], ווז"ל: הדרבר ברור בכיוותא בכותחה. אמרה לשניהם..., וכל השענות את قولם ישא רוח ומחבל ימעטו, כי אין בהם ממש.., כפי דין תורה קמחוייב השני להוציא מהביתו, ולא יתריח עמה עוד, ופיוור לשיעים הנהה להם והנהה לעולם, ולא ירבו ממורים **5009** **בישראל...**

ובכן אנו גוזרים עליו בכח התורה המוסרה לנו מסיני, שיזוציאינה שמעון תיקף ומיד מכיתו ומרשותו, כי אסור ליה אפילו יהוד, ואם יתנו כתף סוררת ולא צייתי, אנו מנדיין ומחרימם אותם ואת כל המסייעים אותם, המחויקים ידי עוברי עבירה, ושוטים שקלקלו עתידים ליתן את הדין... ואנחנו נחיל חושים להחרימים בפרהמיא בחויאן דרבנן דליות ליה אמותא, ולהבדלים מקהל עדת ישראל, ואנחנו נקיים, עכ"ל. **[ועי"ש** שחתמו י"ח מגדולי הדור, לגוזר על החני שיזוציאינה].

יב. בחתת"ס (ח"ו, ליקוטים ס"י מ"ט), [במי שישדר קידושין למי שנשא אשת אחיו אביו], ווז"ל: **על** דבר ברוך בן שמואל, שהוא שניים ימים נשא אשת אחיו אביו, בשם מרם בת צבי, וסידר לו קדושין הירושל מארכוט חז"ן לעירו סאטשין, והוליד ממנה ב' בנים,

הכפיה

בהתהר הנישואין, לאו הוראה מקרי למשמך עליה, דהא בכמה דוכתין אמרו כל תח' שמורה הלבנה ובאו, אם אחר מעשה אמרה אין שומעין לו, ואם מצינו בן על ר'... עאכ'ב על ר' שבומני, ונ"ד היה אחר מעשה הגט שנעשה שלא כדין, ואיהו סובר לאכשורי מפני כסופה דיריה, ואין שומעין לדבריו..., והו מודיעם..

ובפרטות שהמעדררים מיחו בה שלא תינשא, ובודאי מהה מודיעם..., ובנ"ד התרו בהם הרוב הגדול מוי' לייבר נ'י ומעלתו, שלא תינשא, וראוי לומר למקנמה דתצא בדברי הריב'ש הנ'ל... וקודם שיבורר כל זה... איזי האשה הנ'ל היא בחשש ספק יבמה לשוק דאוריתא, ומחייב כל מורה שהזוג הנ'ל הם תחת ממשלו, להפרישם, וכל בעילותיהם עד שיבורר החיתרה [כנ'יל (אות יג, ד"ה אבל)], הם בעילותן זנות, עכ"ל.

נקף נ"ז, מס' 5009

טו). ושם (ס"י ק"ג), ו"ל, שאלה..., מה לעשות באנשי האלה שפשעו לעשות הנישואין במזיד... השובה: הנה אם היה נתברר שעשו כן ע"פ הוראה התחם, הרין מבואר ברמב"ם (פי'ג מגירושין, ה"ב), ובש"ע (ס"י יז, סל"ז) נבי מים שאלי'ס, דמנדין... לילוי התנתנות דטענה. ובאן ליאכ התנתנות דטענה, כיון שמיוחו בו... בנן"ד ייל, אף שמיוחו בו שלא לעשות הנישואין... מ"ט ייל דליה מזיד, ולומר שידע המ"ץ דהוי איסורה, ומ"ט הוראה לעשות כן, אך דיליביה אנסיה והיה סובר בדעתו דמותר גם לנחתלה, ואין לשפטו לתח' שההוראה בימיים שאלי'ס, רק אם ידע הדין דלא תינשא לנחתלה, ומ"ט הוראה כן להנשא כדי דלא תצא דיעבד..

וא"כ כמו'ב י"ל, אף דודאי לא הוה להמ"ץ להורות כן ע"פ טעota דיריה, כיון שמיוחו בו ואמרו ליה שהוא אינו מבין הדין לפוסק בכוי'ב..., מ"מ איזה בעצמו היה סובר שהבן הדין שפיר דמותרת, וליביה אנסיה, וא"כ אף שמיוחו בו ייל דהוי טעות... אך דא"ב, אך דין דת"ח שההוראה וכו' נפל בבירא, דכ"א יאמר בנ'..., וא"כ עדין אייכא למשיח שיתרצה ויאמר איזה סברות קלושות שלא להлечה כמו בנן"ד, ולא נשמתיה משום דሊביבה אנסיה, וע"כ דבזה אין לפומרו מעונש... וגם אם לדעתו היה ברור דהוא פסול דרבנן, ואם נימת לא תצא דיעבד, האיך יאמר דברים כאלה להבעלי דין, דעת'יז ותועור לעשות החתונה, כאשר היה באממתו, וכבר אמאזו'ל הוי וחיר בלשונך שמה מתוכם ילמדו וכו'... אך... לא מצינו על כו"ב להענישו...

יג). **בברית אברהム** (אה"ע סי' צ"ז), מבתבו הגעuni סמוך לכניות השבת, וכתבתי מיד במוש"ק לمعالתו ולהרב המ"ץ דשם, שיראו להפריש את הווון הנ'ל, עד שייתברר יותר גמור... הנה בעות שהערתינו עיני על המעשה הלוות, עמדתי משתומם, מה ראו על כה להקל באיסור חמוץ כה, מבלי יותר ברור... ומיום עmedi על דעתך לרائي ולא שמעתי, גם אבותינו לא ספרו לנו פירצה גדולה כזו, ואנכי הוראה שאבי המנורשת ואחים עשו כן, מחתה שהוגר להם שיש כמה דין בגיטין, דlatent להנשא ואם נישאת לא תצא.

אולם מה שבא במכתבו, שהנישואין היה בידיעת הרב המ"ץ, לא אוכל להאמין כזאת, כי גדרה התמיה בעני... מה לו לעשות בזאת, להקל ולעשות הנישואין, לשפוע בזיד באיסור חמוץ כזה, שהמך קצת להתריר המבואר בדברי גدولים הנ'ל, הם בגין האפשר ולא אפשר ולא העלו דבר ברור בזה... ואפשר שסמכיו לכנות הדבר במעשה הנישואין... והוא סוברין שאחרי הנישואין לא יכול המערער להודיע סברתו כל גדוולי' זמני'ו.

אבל אם ערד קודם הנישואין, והגදולים הזהירו: שלא להתריר אם לא ע"י "היתר ברור" [א"ה: ככלומר, "היתר מבורר" במקורו ונימוקיו], מגאנוני זמני'נו, והם פשעו בזיד לעשות הנישואין שלא כדין, פשיטה דאין שום חרם דרי'ת על המערער... וממילא פשוט בנן"ד, קודם "шибורר החיתרה" [כנ'יל] ע"פ הסכמת גdots זמני'נו, היה בחזקת ספק מגירושת, ושמא הדין דתצא, וצריך להפרישם שלא ידורו ביחד עד שיבא הפס"ד מגאנוני זמני'נו. ואם כן, לא הועילו כלום במעשה הנישואין, ולכן רחוק אצלי להאמין שהיה ע"פ ידיעת הרב המ"ץ... שאמ' אם היה ברור לו שהדין, שלא תינשא latent והם נימת לא תצא, הדין: שהחכם שזכה לעשות הנישואין, מנדין אותו וכמו שיבואר בס"ד... עכ"ל.

יז). ושם (ס"י צ"ט), ו"ל: דכל היכא דאמרו רבנן אם נימת לא תצא, הינו בנימת בשונג, ואף אם נימא דעשנו כן ע"פ דעת הרב המ"ץ, כמו שבא במכתב השואל, מ"מ הלא מבואר.. להדי' בתשובות מהר"ץ קולין (סוף שורש פ"ד) שלא שידי' מא' הויל לה למייעבד, בנימת ע"פ המורתה, [משום] דהוי לה לאמתוני עד שישאו ויתנו בדבר כל החכמים הבקאים בהוראה... ועוד אני אומר דבלאי'ה הוראה המ"ץ

שמשמש כ"ירב" בקהל או בעיר גודלה. **ע"כ** אמרנו להביא מדברי הפסוקים, שהזהירות על כבוד דא, שעד כדי כך צריך להתחשב עם דברי הזולות: אף לפנות אליהם ולשאול מהם חותות דעתם, וכש"כ שלא להתעלם מדברי המערער, אלא לקבל האמת ממי שאמרו יהי מי שייה!.

א). במחרשה"ס (ו"י, סי' רנ"ה), ו"יל: **אם** המצא תמצוא באלו הנורושים חכם או חכמים אוסרים האשעה, שחולקים [עם] החכמים המשדרים הגט ומתירין האשעה לינשא למישותרצחה... מ"ש ייאמר טעם לדבריו ומראה פנים נראין להחמיר בנם, או שאיןו גט [شمערער שהגט פסול], לא דבר ריק הוא, ואם סברת מהחרירין והמתירין שקולים, ראוי להחמיר באיסור חמור בזה, ואפילו שלא היו שקולין לגמרי, עכ"ל. **[א"ה]**: הרוי לנו, דההכלכה מהחרmir והמעערע, אפילו אם הוא ייחיד נגד ריביס, ואפילו אם סברת מסדרי הגט להקל, הוא חזקה קצת מן סברת מהחרmir, מ"מ מחמת חומר "אשת איש" ראיו לילך לחומרא, וכנראה שלא הבין לרוחם של אנשי קדימה דהיום...].

ב). הרמ"א (בשו"ת סי' נ"ה, בתשובה מהר"ס פדוах) כתב: **שמנהג כל מורי צדק,** אף אם הוא מומחה, לשולח הגט לכל המורים אשר בעיר, ואם אחד מהם מגנגם בו, ומטייל בו מום, **"לא יתנתנו עד יצא לאור משפטה".** [וכ"כ שם (סי' נ"ו), והובא בכת"ג (אה"ע סי' ק"כ, הגב"י אות ל"ו), עי"ש].

ג). ושם (סי' נ"ו), ו"יל: **מי שנייתן הגט שלא בפנוי,** ונמצא אח"כ פסול מה בנם, **"ומפרש** ואומר שפסול מטעם זה ומטעם זה", לא עליה על לב ר"ת... אדרבה, יישר בזהו, כדי שהאשה לא תנשא לאיש, עד שתתקבל גט כשר, עכ"ל. **[א"ה]**: הרוי לנו עוה"פ, אכן אם ייחיד מעערע על הגט, אם הוא מפרש את טעמיו ונימוקיו, אז אסורה האשעה להנשא עד שתתקבל גט אחר, או עד שיוכיחו דחינת הערעור, וא"כ כשי"כ וק"ו כשהערעור בא מב"ד וככני"ד.

ד). במשפטי שמואל (סי' קכ"ג, אות א'), ו"יל: **ראוי** להוות הרב שבעיר בכל ענייני הגיטין, ובזמן זהה ראוי להקbez כל הבעלי תורה, דלא גרע מטריפות דוחיה מכנייף וכ"כ בראיתא בנהדרין, והם יחקרו בכל מה שצרכיך... שלא יבא הדבר לידי פסל או קלקל, עכ"ל. [הובא דבריו בכת"ג (אה"ע סי' ק"כ, הגב"י אות מ"ד), וכ"כ הדברី חיים (אה"ע ח"ב, סי' קל"ז), עי"ש].

אולם על האנשים האלה, אבי המגורשת ואחיו הנושא והנשאת, ולימורם בסילוי דלא מבעי דמא, לפי שעברו והקלו בספק ערוה החמורה... **אך** שראיתי במתbatchו שאביה הוא ספר סת"ם, והנישא הוא מלמד, והלא מבואר בשוו"ע (אוich סי' ל"ב, סי' כ) נדרש להיות ירא שמים וחרד לדבר ה... ואנכי הרואה שהאיש הלוות, אדרתיה דנפשיה עבד להקל באיסורים חמורים, ואיכא למייחש גם על כתיבתו... ולמן לדעתך גם אם יומכם היה יתר, ראוי להענישם מהמת שהקלו בספק ערוה החמורה, ולהעבירם לזמן עד שיחזרו למוטב ויקבלו עליהם דברי החירות, עכ"ל.

נקב נ"ד, מפרק 5009

ענף י

ازהות הפסיקים שלא לעמוד על צעתו לcola בגיטין, רק להתחשב עם דברי הזולות בקטן נגוזל:

א"ה: היוות שיעיקר החורבה בני"ד, נתהוה מלחמת הזולות בקטן כגדול, אז יהיה נחשב זאת להם כמגרעת בכבודם. **קבלנו** כמה קריאות מלונדו מבני בליך שם שצעקו עליו בשצח קצף, זהיתכן שלא התקשרנו עם הבב"ז דשם, טרם שהכרזנו בפומבי את ערורו הבעל ופסלנות הגט. **ואנו** בעניינו לא יכולנו להבין מה חרוי האף גדול הזה, כי לא עלתה על לבינו כלל שמוסטל לעלינו **לפנות זוקא אליהם**, לאחר שכבר שלחנו התראות ביב"ד להאשה שדרה שם, ופרסום הדבר בזודאי שנחוץ בכל העולם כולם, כדי שהכל יידעו להשמר מלישא אותה.

ואייה"ג דלאחר שנתגלה לנו, רק עשרה ימים לפני החתונה האסור, שהחתונה אמורה להיות להיערך שט, אך חשו ולא התמהמו, וככתבו קוונטרס קצר עם תוכן העורורים, ושלחו להברי הבב"ז דשם, ועכ"ז לא נסגו אחר מזימתם. **ולא עוד**, אלא שעל שאלת רבנים **חשוביים** שפנו אליהם ימים ספורים טרם החתונה בתמהון על המראה הגדול, מזוע שמותעקים להר הדבר, וממאנים להיות מתון ולדוחות החתונה בכמה ימים, **bijtelo העניין בשתייה ובבת שחוק** בעלמא מבלי להшиб להם מזומה... **ואגלאי** מילתא למפרע שאין זאת כ"א רמות רוחא והקפדה דיזורתת מן הכלבוד, דבר שאינו ראוי לתפוס מקום כלל אצל שום ירי"ש ובעל אחריות, כשהמדובר הוא מן מכשול נורא כי"כ.

גס הרגשנו, שרבים נבוכו בגדיר "מוחות" המערער, אם להלכה צריך להיות זוקא מב"ד או עכ"פ ממי

לעשות, שיהיה מתוקן ומקובל לכתלה, ומאריך ומעוני
בها כל מה אפשר לתקוני... ולספיקא נפשיה לא
מעיל, וע"ז אמרו חז"ל כל השם אורהותיו זוכה ומקבל
פנוי השכינה, עכ"ל.

ח). בשמן רוקח (תליתיאי, סי' ב), ווז"ל: **ודאי**
ההמסדר הוה ראיי לבסיה שער, רעד שכפה אותו לנשך, הוז"ל לבפיה שшиб
לביתו, "ולא נמלך עם שום אדם באילו היה ח"ו עולם
הפרק..", ודאי דעשה שלא כהונן ומעשים אשר לא
יעשו עשה המסדר הוה...,وضמיינא דהו גט מעושה
שלא בדין..., ואין ספק שהגט פסול ובניה ממזודם...
דהנת פסול הוא מדאוריתא..., עכ"ל.

ט). בדברי חיים (אה"ע ח"ב, סי' קל"ז), ווז"ל:
ומעתה יראה להיות מתון
בסיור הגט, ובהתקת סוד עם לומדי העיר, כי גدول
[ה]עונש בזה..., "ראפילו אם בריעברبشر, העונש גدول
רח"ל...", עכ"ל.
נקנון מס' 5009

ו. ושם (סי' קני"ד), ווז"ל: **אולם** עכ"ז מי אנכי
לחייב בחומר אשת איש... להכיר
בשעת הדחק. צ"ע הרבה..., לבן דברי הרב שעומד על
דעתו, ואיןו רוצה לתת גט אחר [מחמת עקשנותו
לחפות על כבודו המודומה], יהוש לעצמו אם הוא יידא
השם, ואם כי אני מכיר עכ"פ. ראיו לו שלא יהא
לו עסק בניגין, עכ"ל. **[א"ה]**: כוונתו מבואר, דמי
שהוא בעל גאות, וחש להזות על טעות, קרוב הוא
להתדרדר עד כדי להכחיש אחרים באיסור אשת איש].

יא). באבני צדק (אה"ע, סי' פ"ב), ווז"ל: **נא אל**
יחר בעיני אדם"ז נ"י על אשר
הטרחנו אותו במכבת זה..., אולם בזאת אוירנו חיל היהות
הבר מצוחה רבתה, וההברחה לא יגונה. זה שני שבועות
באח לביתה האשה אשר קיבלה גיטה מיד בעלה
הבלתי, אשר פעל ועשה אדם"ז הגאון נ"י בחכמו...
ויעז וביען שמצאננו ראינו שאדם"ז הגאון נ"י הניח מקום
להתגרדר בו, ווז"ל: האשה אריה המכונה ליב בן זאב
המכונה ואלף הלו...

והגם שאין אנחנו יודע עד מה, כי אנחנו כאפרוחים
שלآل נתפתחו עינינו, **اعפ"ב** לא התרנו את
האשה להסנהבא לגבר אוחזר, עד עת בא דברו שנית,
כי אם היה נכתב לשון זה בהגט, היה נראה בעינינו
פקפק לא עיר, ומהמת שזה איזה שבועות שאדם"ז
הגאון נ"י אין בינו בביתו, והאשה הנ"ל חלהה פנינו להסביר

ה). **בנודב"י** (קמא, אה"ע סי' פ"ח), ווז"ל: **על** דבר
הgent ש"ARBUA לומדים" מערערין...
יפה עשו בגין הדבר שלא שתקו, ולא חלקו כבוד לרוב
במקום איסור אשת איש החמור..., והאשה לא תנשא
כלל, עד יגרשנה בעלה שנייה, עכ"ל.

א"ה: הרוי לנו, דאך כשהערעור אינה בא מון "בית
דין" או מן "רב", רק מ"לומדים" גרידא,
מיימ' חביבן להתחשב עמה, והאשה אסורה להנשא בget
זה, כי הכרעה בדבר הלכה, איןנו נמדצת לפ' מדות
המשורה מה שהמעערר משמש בה, רק לפ' אמיתת
עצמה, וא"כ כש"כ וכק"ו ביב של ק"יו, שהערעור אכן בא
מ"בית דין" שהבעל בא אצלם לערער על הגט, ובבנ"ד.

ו. בטיב גיטין (להגריז מרגליות, שמוטת אנשים, אותן
שי' שכנא, אות ד), ווז"ל: **בא** וראה
איך ת"ח מחביבן זא"ז בענוה יתרה, שאף שכ"א היה
בדאי להכירע, לא העמיד על דעתו, והוא גמלין זע"ז
בדת מה לעשות, משומ חומר א"א, וכי היכא דלמיטי בו.
ומבש"ב אנן יתמי דיתמי, שאין לו להקל ולהעמיד על
נפשו, משומ שהוא מדמה לעשות מעשה, [רק] להמליך
בחכמי לכ שיש להם שיקול הדעת, והיה נאה לו ונאה
לעולם, כי יצא הדבר בשלום, וגם יהיה נכון לבו ובថות,
שלא יצא תקלת מתח"י, ויתקיים בו וביהם וכל בנק' גו/
שלום רב לאותבי תורהך ואין למושל.

ובעוגנותינו שרבו, רבו וחווי הלב, התוקעים
עצמים לדבר הלכה, וכל אחד
בגובה אפו, כל ידרוש ויחקור אם רוח חכמים נווה
הימנו..., כי לא תהיה תפארתו על על הדרך הזה, ובכדי
להתגדר בפני עמי הארץ, להראות שהוא מסתפק
בשלו, ואיןו צריך לאחרים, "וכיוון שהחילה", פוסק
ועושה מעשה, ולא חיש לתקלה..., סוף דבר, כל ערום
יעשה בדעת, לאחزو דרך ענווים, ולהיות גדול גמלך בקטן,
ולא יבא לידי תקלת, כי אדרבה בזה יוגדל כבוד שמים
ובבודו, והוא תפארת לעושים והפארת לו מן האדם, עכ"ל.

ז). ושם (ליקוטי שמוט, אות ו), ווז"ל: **ובזמנינו** זה
בעו"ה..., בהגען תורה נתינה הגט, זמנה
בחול, ואין משום על לב במתון מתון, שיצא מתוקן
בחכש ויתרין לכתלה, ולשם עין בספרים להוציא
הדין לאור, רק עושין חטיפה אחת משיקול דעתם,
ומסדרם הגט כמו שסדרים סדר הנדה של פסת...
ופושטם כל הספיקות בחסרון ידיעה. **ואשרדי** משכיל
אל חומר העניין, יכח מועד מישרים לשפט כדת מה

משפט

פתיחה: הגישה לגיטין ענף י: התשבות עם הזולת

הכפיה כו

שבדייעבד הגט כשר, ותשובתו לו נדפסה בשו"ת מראה יחזקאל (ס"י צ"ג) עי"ש, וככה נסתומים הפרשה.

והנה בכתובנו היטב מה שאירע כאן: שני בחורים צעירים כתובים מכתב ערעור על שירות גט, מה שסידר אחד מן גדולי הדור לעוגנה אומלה לשחררה מעוגנה. **והם** מטילים ספיקות בקשרותה, וממעט שכותבים שהગט פסול, ושאינם מניחים להאהה להנשא עד שיבא דבריו. **הדבר** מובן, שאם אכן כה משפט הגט שהיא פסולה, זהו צורה נדולה במלוא מובן המלה, זכמעט שאין תקווה למctaה של עוגנה זו המגרש כבדיעבד, האם תהיה לו זאת לטאפרת? וממילא מוטב מפני "כבד התורה" [המדומה]: **[א]**, שלא ישיב להם כלל, כדי ללמד לך ל"מחופפים" הללו שהרהיינו לבדוק אחר גודל הדור ולהטיל ספיקות בסמכותו, ולהראותם מי שהוא הבעה"ב, ומהו הגבר והמשתלט, רק יחווץ בדרך גזירה: ש"הגט כשר" וחסל, [וכמן הגזירה] לונדוון בני"ד, על אף שהગט פסול אפילו בדייעבד...]. **[ב]**, ואיפלו אם היה מוכרת להשיב להם כדי שיתירו להאהה להנשא, מ"מ הרי היה יכול "להציג המצביע", ולשנות [מפני "כבד התורה" המדומה] ולטעון [בשקר] שבתווך הגט אכן נכתב השם כבדיעבד, וחסל...

ברם לא עלתה על דעתו של הגאון הנ"ל לעשות אחד משני אופנים הנ"ל. **דבහיותו** איש אמרת, לא סבל גאות ושקר, והבין היטב ד"מודים דרבנן היינו שיבחיהו", והרכין את ראשו והודה על האמת שאכן טעה, וזה תפארתו וגדרתו הרבה יותר מאשר מאמס היה משיב בנוסח הנ"ל. **בקיצור:** גודל הדור מתחשב עם ערעור של שני בחורים צעירים, ומזה שטעה. **במודומה**ichel מה לתאר איך שפרשה כזו היה מסתיימים כהיום בזמנינו אלה, היא מיותרת לחייבן...).

יב). **בחדושי אנשי שם** (ס"י קצ"ז), ז"יל:
ידעת כי רבים

דבר, כי ברצונה להנשא בכלות ג"ה הבדיקה, ולגודל הضرתה לא נוכל להшиб פניה ריקם..., לאחר פלפול ובירור ארוך ונפלא, בדין אם הגט כשר שנכתב תואר "חלוי" לאחר הכנוי, מסיים בזוז"ל: **את ב"ז ראיינו** ונתן אל לבינו... ועל ענותנותה דמר קסמיינא... עכ"ל.

א"ה: כדאי להתבונן בעבדא זו, כדי להتلמיד מה בין דורות הראשונים לדורות האחוריים, ומעשה שהיה כך היה: **בעיר** קארלסברג שהגה"ק בעל מראה יחזקאל היה משמש כרב העיר, היה שם עוגנה אומלה, שבלה נעלם ולא נודע אליה מקוםו. **באחד** הימים הגיע הבעל בדרך נזויו לעיר "באייע", מובהק של הגה"ק ר' שמואל לנדא זצ"ל, בנו של הגה"ק בעל נודביי זצ"ל, הוא היה גאון מפורסם, אחד מן המועמדים להתקבל כרב בקארלסברג, אלא שלבסוף נבחר הגאון בעל מראה יחזקאל.

ויהי בהכיר הגאון הנ"ל שאיש הזה הוא בעלי של האשה העוגנה בעיר קארלסברג, לcko בדברים ובKİSHI גודל פעיל אצליו שיסכים לכתוב גט פיטורי לאשתו העוגנה, וכן הוא שהרב הנ"ל סייר הגט, וזה היה ממש בבחינת נס שמצאו את הבעל שchipשו אחריו זמן רב, ואח"כ המשיך הבעל בנדונו, והרב מבאייע שלח את התעודת גירושין לבעל מראה יחזקאל, כדי שייתיר להאהה להנשא. **בתגיע** התעודת גירושין בבית הרב מקארלסברג, לייה בביתו, כי כמו מגנו סיבב עיריות ובגילות להורות עם ה' דרכי ה', וככה הגיעו התעודות גירושין לידי בנו הבוחר מנדל, מי שנטהוה בעתיד הגה"ק בעל שווית אבני צדק, ומוגלי צדק עה"ת, והוא אז בחור צער ב שמו עשר שנים, ובקראו נוסח התעודות גירושין, ראה שיש תיווה באופן כאן שאלת גודל על השירותה. **פרק נ"ד. מתק 5009**

ובהיות כן, ערך הבוחר הנ"ל ביחיד עם אחיו הגודל, שהיה אז חתן כשבועיים לפני חתונתו, את מכתב הנ"ל, שנడפס אח"כ בשווית אבן"ץ (אה"ע, ס"י פ"ב) כנ"ל. **בתגיע** מכתב ערעורם להרב הגאון מבאייע, השיב להם להתנצל שיש להזכיר את הגט בדייעבד ובמקומות עיגון גדול, והם השיבו לו מכתב, והוא השיב להם עזה"פ. **בнтיאים** חזר הגאון בעל מראה יחזקאל לביתו, וראה את החילופי מכתבם שבין בנוי הבחורים ולבן הגאון מבאייע, והעריך מכתב להגאון מבאייע

ד"ח על שמחmirין בחסידות, ומקילין בעקריו הדת... ולייתן לה נט אחר, ולא לעמוד על דעתו, עכ"ל.

פנק ביד. מפנק 5009

ענף יא

בахיווב לגולות הנימוקים בהכחשות גט שיצא עליה ערעוור, ושבלי' הגט בחזקת פסול:

א"ה: היוות שרבני לנדוון הוציאו פיתקה יבישה: שהגט כשר ושאי לחוש על דברי הערעור כלל, מבלי שידחו את דברינו הברורים והמבוארם. ומחמת גודל שכחת התורה השוררת בימיינו אלה, יכול לדמותו למשיחו, שאם בי"ד עם כת [זרוע] "חזק" כתובים כן, אז יש לה תוקף לבטל את דברי בי"ד שכבח [זרוע] "חלש". **וכבר** הזכרנו (ריש ענף י') מבוכת החמון בגדר "מהות" המערער, אם צריך להיות דוקא בי"ד או עכ"פ "רב" בקהל או עיר גודלה ומפורסתם. **ע"כ** העתיקuncan מדברי הפוסקים, דוחוויה המוחלטת של רعيון זה, כי בתורה שאמת כתיב בה, תלוי החלטת קביעת ההלכה רק: **בגilioי הנימוקים והמקורות ע"פ** "כללי ההוראה", יהיה ממי שיחיה, וכמו שעשו כל גдолין עולם, ובוזות זאת אין בדברי המכשירים ולא כלום.

א). בחרי"ד (ס"י כ"ב) [בעניין גט מעושה], וז"ל: **ומה שכבתת אלי,** כי הלך שמעון לפנים את ראונן בממון, ולא נתפיהם, עד שתלאו ע"י גוים והכהgo, ומתווך אונמו גירש ראונן האשה ההיא, ומזו ההוראה יושבת האשה תחת שמעון עד עתה, והולידה כמה בניים. **דע לך אחוי** יאמץ השם כי זה הגט.. אינו גט כל ואינו פומל בכוהנה, ועדין **אשת איש** היא גמורה, ובנים שהולידה ממנה אחר הגט, ממזדים נמורים הם בראשונים, ולא הוועיל לה זה הגט כלום..

ואין לי נחמה בדבר זה, הייך שתקו עליו חכמי קהילות רומנים, הקדושים אשר חכמה התבונה בהמה, ויש שבח לאל כה בידם, לישא וליתן בעומקה של הלבה, ומשיבי מלחתה שערכה, שימושים תצא הוראה בישראל, ולא הרבו עליו אלות וקלות ונידי ושמטא, ולהבדיל מעדת ישראל, ולהודיעו לכל קהילות יישורון אם יתנת בתקף סוררת. עד שישמעו אליהם להוציאא הרשעה מביתו, ולא תסיפ אליו שיב, "ולהבריז על בניה שם ממורם", ולא יתמעו בהן המשפחות המיהוסות וה�建ות שבירשה.

וחרי אני משבעך בשם הנכבד והנורא, שלא תשיקוט ולא תנוט, עד תראה כתבי זה,

הם המתפרצים, רק עברו גוף הדבר אני כועם... לאחר הוודעו שיש פומלן הגט... ה"ו"ל לחוש לאיסור ערוה, וליתן לה נט אחר, ולא לעמוד על דעתו, עכ"ל.

יג). באבן י"ז (אה"ע, סי' קצ"א), וז"ל: דבר הגט שיצא קויל שהבעל לה"ה שפיו בדעתו בשעת גירושין, והאשה כבר נישאת והולידו בניים, והרב המסודר אמר שבדקו היטב והיה שפיו בדעתו, רק אחד מן העדים אמר, שבאותו יום שמעו ממנו גם הרבה דברים שלא היה בהם טעם וריה. הנה בעיניכם ההיתר פשוט... ומואוד אני תמה על דברים אלו שתליהם בוקי סРОקי ב מהרי"ט... עוד כתבתם להתר מחלוקת דברי בית אפרים... סוף דבר, מושום טעמים אלו שכבתתם, עדין אשת איש גמורה, אך לחפש ה יתר אין נכון לפני זולת אם יכתבו הרבנים אשר הפרשו אותן בעצם. ועicker הגט, רע בעניין המעשה, שבבדיקת הבעל אם הוא שפיו או שותה, אשר הוראה קשה מאוד, כי بكل יכול בזה הטעות, יסמוד מז"מ אחד על דעתו, ומהראוי היה אשר יהיה בכוונפה של חכמים, עכ"ל.

א"ה: לימוד גדול יוצא לנו מדברי האבן י' הללו, כשנתבונן מה שקרה שם: דלאחר כמה שנים שאשה נישאת ע"פ גט מבعلا, בגין פוצה פה ומצפוף, וכבר היה לה בניים מן השני, פתאום הקייז מאן דרו מתרדייתו וטווען: שזוכר שבאותו יום דבר המגרש דברים המראים שהיא שותה. **כל** לנו לתאר, מה הייתה התגובה כהיום על מערער זה, ברור כשם שהיו צועקים עליו, רשי! שטוק!, אסור להוציאו לעז על הבנים, היכן הייתה עד עתה? מודיעו שתקט כל אלו הדברים, והמתנת עד לאחר שנישאת ויש לה בניים וכו'.

ייתכן שהזו טענה כזודה, [ראה לעיל ענף ז', אות ב'], אבל בעבר כשעדיין היה לו יהודי אימת מות מכשלון דאייסור אשת איש, הבינו, דכשעומד על הפרק שאליה חמורה כל כך, אז אין העת להתפלל עם דברים צדדיים. **ורב** המקומי [מי שמסתמא היה המסודר קידושין אצלם], לא הייתה עיקר דאגתו להשתקע העניין בכדי להגן על כבודו... אלא צוח להזוג, שיפרשו תיכף זמ"ז עד שייתברר ויתלבן ההלכה. והגה"ק בעל אבן י' פועל את הגט, וצועק על המסודר שהיה לו להתייעץ עם אחרים, ולא לסמוד על דעתו... **ובהיום** איש ואשה, הצדדים כיראים ומדקדקין [וגם "רב" מחלוקת חשבונות פוליטיים], אין להם שום בעיה ליכנס בשאט נפש לתוך גור העניות, על סמך גט שנתרבר פסלנותה לכל הדיעות,

משפט

פתיחה: הגישה לגיטין ענף יא: הפרת הוראה סודית

הכפיה כת

ההלכה כמותו אפילו כשהוא יחיד נגד רביהם, וכדעתן (פהה פ"ז, מ"א וב'), אפילו צ"ט אומרים וכו', אחד אומר וכו' לזה שומעין שאמר **כהלפתה**, וד"ז הובא להלכה בכל הפוסקים, ונמצינו דאך אם יאמרו (כחכמי לונדון) שיש להם **בירוריס מוצנען**..., אין בזה כלום, דהלהקה כ"המברר" צדקת דבריו ולא כהמצניע וסוטם.

ד. במבוי"ט (חיב, סי' קל"ח) [בגט שיצא אודוטו] קול רעש גדול במחנה הספרדים, דמייא דהרעש של ה"גט מקילווא" וה"גט מויניא" אצל האשכנזים, שהבעל שהסתכנים לגרש עבורה הון רב, הוציא אח"כ קול שומר מודעה טרם הגט, והוא מיימינים ומשMAILיטם], ז"ל: **וראיתי כי ממחלוקת הכהר ופישול גט זה, נמשכו בו כמה מחלוקות, בעניין הדיון בינויהם...** שבאו דרך ארוכה בשני חיבורים, שהבר כל אחד מכתות החכמים, המתירם והאוסרים ספר בפני עצמו, והדפינו בעניין העצמת המעשה שהיא, ומעשה הגירושין עם העדיות..

ומה שעולה בהבהיר סדר נתינת החלטתו, בא בדרך ארוכה וברורה בספר המבשרים, ומה שבא בפיטול הגט, לא נתבררו עדין בספר הפוסלים את הגט, כי אם שכתחבו שהיו ביד המגרש מודעות מסוימות לדעתם לפיטול הגט, ושיראו אותן בהזדמן יהד החכמים במקומות מיוחד... אשר בזוה נפל אש המחלוקות ביניהם... שיבטלו [הפוסלים] דבריהם ויראו המודעות, והם השיבו ונתנו טעם לדבריהם, איך ולמה לא קיימו גורתם... גם על דבר פישול הגט כתוב כי ראה המודעות, וכותב שציריך לבירר וללבן הדברים, כי אם יתרברר טענת האונם, הגט יהיהبطل... ואין גם אחד מכל אלו הרבנים, שיכתוב בפיטול הגט וקיים המודעות, רק... כתוב אם יתרברר האונם (כג"ל)... ומדבריהם אין ראייה עד שיתברר האונם...

נקודות. מפק 5009

אבל מהרב... אשר הם עמודי הוראת איסור בוגט, עדין לא מצינו ראייתם, ולא עניינו המודעות איך היה, כי תלו הוראותם בתהווועד החכמים, ולא רצוי לגנות טעםם, ולא האריכו למעניותם בכל מה שכותב בספרם, כי אם בברירת הדינאים... ודרישה וחיקלה אשר נפלת מחלוקת ביניהם מכובואר בכתבם... ונחרוז לענין, כי לא היה נאה ראיית המודעות שהראתה אח"כ המגרש, כי אם לחכמים מפדורי הגט, נ"ל, שלא יפה עשה הבעל, بما שהראה אחר הגט את המודעה, לחכמים אחרים, ולא למסדרי הגט, [ו]מניעת הראותם [לهم]. נותן מקום להשוויב, ודאי שלא היה בה ממשות.

ותשלחנו לכל אנשי השם... ויתעתשו ברוח נדיבה שבהם לבער התועבה הזאת בישראל, "זאת רואים יותר בדבר זה **"הוועני ראיותהן"** על יד המקדים, נאיה: הרי לנו מפורש יוצא, דכשהאיסור בניו ומשכלל ע"פ ראיות, אז אין בדברי המתיר מבלי ראיות, כלום], כי תורה היא וללמוד אני צריך, ואת כל תוקף הנעשה בדבר זה (מהר) להודיעני אל נא תאזר.

ב. בהרא" (סי' ס"ז) [לאחר שمبرר פסנות גט שהובא ממרחים, מסיים בז"ל]: ומעתה אני נקי מ"י ומישראל, והשם הוא היודע שלא הייתה רוצה להכנים עצמי לכתוב מה שכתבתי, אלא מפני שהנתה זהה חובה לידי תחולת, קודם שיראה אותה שום אחד מהחכמי העיר ישمرם צורם, ופלפלתי בו קרוב לעשרים יום, ולא יכולתי למצוא לו פנים להזכיר... מפני שהוא פסל מכמה אגפי, וגם דברתי עס קצת מהחכמי העיר בהיות הגט בידי, והסבירו עמדי בפיטולו. וחוירו ונתחרבו עם קצת החכמים אחרים והקשרו, ונתנו הגט לאשה המתגרשת, ולי אני ההדיות שהיה בידי והסכמתי בפסולו, לא הנידו לי מאומה, וכל שכן שלא רצוי לפלפל עmedi כלל על הדבר הזה, לכון הרצבתי לבתו דברי... לمعايير בעלי תריסין, עכ"ל.

אייה: דבריו המאלפים משמש לנו כLİמוד גדול בתרתוי: **ראשית**, דהיינו הנפלא: דוושאי יכולים להשיב ולהוכיח צדקת ההיתר, אז **"שותקים"**, זה אינה המצאת רבינו לנדוון כלל, אך לפני חמיש מאות שנים, כבר השתמשו הקילים והמהרשימים בהתקממות זה. **ושנית**, דמי לנו גודל מרביבנו הרא"ס זצ"ל, ועוד"ז לא רצוי המתירים לפלפל עמו [אולי מלחמת קטוני?], וכן כתב שאין לו ברירה אחרת, רק **לפרש האיסור וטעמה** ברבים, כדי שהשומע יידע מה לעשות, וד"ב.

ג. בהרשות (ויז"ד, סי' רנ"ה), ז"ל: **אם** המצא תמצוא באלו הנරושים, חכם או חכמים אוסרים האשאה, שהולקים [עם] החכמים המסדרים הגט ומתרין האשאה לינשא למי שתרצה... מי שיאמר "טעם" לדבריו, "ומראה" פנים נראין להחמיר בוגט, או שאינו גט [שמערער שהגט פיטול], לא דבר ריק הוא, ואם סברת המחרין והמתירין שסקולים, ראוי להחמיר באיסור חמור כזה, ואפילו שלא היו שסקולין לגמרי, עכ"ל.

אייה: הרי לנו, דהכל תלוי לפי חזוק ההוכחות מה שמראים, ואם הפטול נותן טעם לדבריו, אז

הכפיה

תלו בಗילוי הנימוקים, ואיה"ע דבגונא דלהיפך: אם הפסלים היו מבקרים את דבריהם, והמכשירים לא, אז ליה ההלכה כהמחייבין אפילו כשהם רבים, משום **פסק סתום אין לו מוטת פסק מבורר**. **וממי לא** בנד"ד שהוא להיפך, שצד הפיסול נתברר הדק היטב בעטמים ונימוקים חזקים, והמכשירין שותקין וסוטמין את דבריהם, בודאי דבריהםبطلין ומבולטיין.

ח). בשוי"ת ופסקים (מרשכבה"ג מו"ר שכנא זיל מלובליה), [בעסק שאלת קידושין, שפסק שיש לה דין מקודשת], זיל: **כל** שאינו יודע בטיב גיטין וקידושין לא יהא לו עסוק עמהן... וקשיין לעולם יותר מדור המבול... לכן אדין לפניו רבותי בקרע בתלמיה, ואין חולקין כבוד לר' במקום שיש חילול השם, ואדבר לפניו מלכים ולא אבושים, ואצרף בכור שכלי זוקק ומזוקק..

לבן אני אומר שכלי ישראל,ומי שיכונה בשם ישראל, הקרוב [כלומר שיקרב עצמו] אל האромה ברינדייל בלי גט כשר... יומת, או יורה יורה, או סגול יסקל פקילה מדרבנן, כדי בא על ארcosaת חברו, מוכחה באבני ברド אבני אלגבייש, ותרד מקודשת ישראל ונקריא קדש, ויקדר אשא ולא יותהר מצואתו עד שירד לנهر דיניר.

נקודות מס' 5009

והרב או צורב שיהא לו עסוק בקידושין ארומה הנוכרת, יהא נידון בזקן מראה, ויהא נידון בסקללה, והוא בשמתא ובנידי, ולא יהא לו ער ועונה בסקילה, כי הם שאמר עליהם ר' יוחנן קשין לעולם יותר מדור המבול וכו... גם מופציר תלמידכם הנוגן לפני רובתוינו על קרע, "שמי שרוצה להשב על דברינו, יודיעני תשובה", ואם שנית, אשובה ואודה על האמת, עלי!

ו. ושם (בתשובה שלחח"ז), [לאחר פלפול עצום להוכיח את דבריו הראשוניים, שיש לאשה זו דין מקודשת, ולסתור דבריו הרוצה להתייר, קמסים עלה בזה"ל]: **הרי הוכחתי שככל טענותיו לפני סברתו, רעוותות ושבורות בחרם הנשבר אשר אין לו תקנה.** **לפייך** אני החתום מתחת לשלוי הירעה, נוד בקשת הנוחישת, על כל צורב ורב, **שלא יבנום** אותה לאחר [כלומר לאיש אחר] להופת, בלי גט כשר..., וכל צורב או רב שייעבור על גזירותי, יהא מוחרם ומשומת בעזה"ז וכבעזה"ב, לא יהא לו ער בחכמה ולא עונה בתלמידים, ויהיה מופרש ומבדל מכל עדות ישראל.

כא"ה: בנ"ד ליש טענה זו: שהיה לו הבעל לפנות מקודם בערעורו אל מבצעי הגט. **ראשית**, דהרי החביאו עצם ממו, והוכרת לעמוד בכל משך ביצעת הcpfיה, עם פניו מוסבין אל הקיר, כדי שלא ידע מי הם המסדרים, וליה יכול לפנות אליהם. **ושנית**, דבש"כ אח"כ, כשהבר נטוודע לו זהותם וידע שהמדובר מהתחברות קלים ורקרים, עם עמי הארץ בדיני גיטין, האם היה לו תקווה לפעול אצלם מאומה, הלא לדעתם גט מעשה" כשר לכתלה, כל עוד שעושים אותה בכנען, דהרי הבעל לא יוכל להביא עדים שנאנס... **ונჩזור** לשwon המב"ט]:

גמ ראייתי רוב החכמים והרבנים שהיו בעורת הרב הלחום [שפצל הנט], שלא עזרו בפיטול הגט, אלא שכתבו בעניין שלא היה נclid המגרש בראשת החרם שנגורו עליו (ולא) [ועל] החכמים הפסלים בחרם ר"ת ז"ל, אלא החכם. שכותב בפיטול הגט, גם הוא לא גור אמר בפיטולו, אלא לבשיתברר ענייני האוננים הכתובים במודעות... וכת העוזרים את רב החזק [שהಚיר הנט], כולם כתבו להבהיר הנט בטעמו... והmortאים הם רבים כמו נני הדנים דין נפשות, והאומרים לא עלו למנין ביד שלשה כי אם ב... ולא הודיעו עדין שום טעם פיסול בgmt, כי אם שראו מודעות שיש בהם כדי לפיטולו, ולא רצוי להראותה, לא הן ולא טופמן, והוא ידוע כי אין בהן ממשות, וכמו שכתבת למעלה, ולא היה ראוי לר' הלחום וחברו להתחזק נגד רבם, בלי כתיבת שום טעם... כי הוא ברור שהנת בשר... עכ"ל.

א"ה: תמצית דבריו: דחוור ומדגיש להתרעם פערמים ושלש על מה שהפסלים, לא פירוש דבריהם כלל, ולא נתנו טעם על פיסול הגט, רק כתבו שראו המודעה ויש בו בצד לפיסול הגט, מה שיתברר אי פעם בישיבת ב"י. **ולעומת** זה, המכשירים אכן ביארו היבט את טעם ונימוקם בהכשר הגט בקונטרס מיוחד שהדפיסו, ורק לבסוף הוא מוסיף: שהפסלים היו מיועטה דמיועטה, נגד המון המכשירים [שני פוסלים נגד יותר משבעים מכשירים], ומילא פשט דין לחש כל לדברי הפסלים.

הרי לנו, דעיקר הנימוק מה שהכריע את הcpf להכחיר הגט, היה משומם לצד המכשירים בירדו את דבריהם **היבט בגילוי טעים ונימוקים**, לעומת הפסלים שלא עשו כן. **וזהו** משמעות מפורשת, דחכל

משפט

פתיחה: הגישה לגיטין ענף יא: הפקת הוואה סודי

המשיג הוא אדם קטן, וambil זאת כל כח השולטותו
כאפס וכאי נחשבין, ואין ההלכה ממותו. **ואם** מכנה
הבין אף כלפי להחמיר, איך כשייך וקיום להקל, וזהו
לימוד גדול לנ"ז.

ז). **בשו"ת רבני חיים מהן** (אה"ע סוסי" ב), ווז"ל:
לא מצאתי היתר להשיא...ומי שאומר
שיש לו היתר, יודיע דרכיו במו שהעליתי אני דעתך
על הכתוב" נגד מלכים ולא אבוש, ולמה המתיר בוש
וירא לנשח, ואם יטבו דבריו, עלי להודות ולמלוד מכל
אדם, כי לא הבישן למך, וחיליה לי לעקש ולא להורות על
האמת, כי האמת והשלום אהבו, עכ"ל. **[א"ה:** הרי לנו
עו"פ, דהיתר סתום ומוציא, היא בטילה לעומת אייסור
mboror בגלו, ווז"פ].

ח). **הנודב"י** (או הריש סי' ל, מדיה ועה) [בנידון
הagt מקליווא, שכידוע פסלה הגה"ק
ר' אבישיל פראנספורטער צ"ל, מבלי לגנות טעמי
ונימוקיו, והנודב"י שהיה אז צער לימים מתריע ע"ז
מאוד], ווז"ל: **ובבר נתעוררו רוח חכמי המדינות הללו,**
וכתבו לק"ק פפ"מ לבדר דבריהם כשמלה, על מה
ומאייהطعم הם מבטלים הגט..., ויפרשו טעם ונימוקם
בראווי לכל חכמי ישראל לישא וליתן בדבר הלהכה,
וחכמי ק"ק הנ"ל מייאנו להסביר שום טעם וראיה, רק
כך עלתה במחשבה לפנינו, ואין אנו צרכין לפלפל
בזה עם שום חכם מחכמי ישראל, ובידינו לבדר דבר
זה, ומכלפנינו בלבד משפט זה יצא... שומו שמים ע"ז,
ומועלם לא שמענו מאבותינו זוקנינו כות, ואדרבה
מעולם כל חכמי ישראל היו מודיצים תשוכותיהם זה
לזה, והגדולים היו נשמעים לקטנים... ובכן הדרכה
של תורה זה מקשה וזה מפרק...

והנה עשו עצם [חכמי פפ"מ] בהחרש והמנגר,
וגם בזה טעו, וכי החרש והמנגר גزو שחייו
נחרשים, אלא מתווך טעמי תורה שאמרו, מיליא לא
היה יודע שום אדם להסביר, כי לא הניחו דבר להתגדר
בו... **ובבר כתבתני פעמים ליק"ק הנ"ל...** ואינם מגדירים
לא טעם ולא ראייה..., וכי אשר אני רואה הב"דDK"ק
הקטן שבישראל..., וכי אשר אני רואה הב"דDK"ק
פפ"מ עומדים על דעתם, מה אומיף לדבר עם, ואשא
עיני אל ההוריים שאר כל גROLI חכמי ישראל... וח"ז
אין מחשבתי פגול ולקנטרם... אבל עתה שהם מונעים
טעמי תורה, וצריך אני לבדר משפט העולבה, וזה הוא
מלחמת חובה... התחלו לשיש' ומתוך שיש בהם אחד
מקורבי האיש... ומתוך שהוא כלל בעם באו לכלל

ונם אני גוזר בגורתי הנזכר להט החרב המתהפהת,
על כל בר ישראל שלא ישאננה, עד שייפטרנה
הבחור יעקב בנת כשר, ובגוזרה דלעיל שככל מקום
שישמע זה או העתקתו... יש כאן כמה מלים שאינם
מובנים, וכנראה דחסרם כמה מלים, וממרצת הלשון
נראה, שגוזר שככל מי שיודע מאיסור זה, חייב
לחזקה, ולמחות באחרים כשרוצים לעבור עליה],
שתחזקו עליהם החרם והشمatta, כדי הנוקב שלו
שבער על חרם וشمatta,ומי שלא יחויק, יהא בעצמו
בעונש כמו המסייע ידי עברי עבירה, וימלא עליהם
עברית, באשה ערבה.

ואל ישא לבבכם [על] נגיד או רב או צורב,
להצילכם מידי [כלומר, שחיללה לטסוק על
איזה רב שיתירנה לו], כי חיו נפשי עולמיים, שאנקום
נקמת השם בחילו הנדרול וחילוי הרב, וחרב אשלה
בכם... **ואל** תאשימי שעשיתי ואת להתיהר, או
לקנות שם בארץ, רק קנאת ה' תעשה זאת, ושולם על
דינני ישראל, נאום האוהב האמת וושאנה השקך, אוהב
השיות ובמתכומוני אתקוטט, **שכנא איש** לובלין,
בא"א יופק ז"ל, עכ"ל. **נקב נגיד, מפ"ט 5009**

א"ה: העתקנו את דבריו, בכך למוד מזה שלשה
דברים: **ראשית**, שטרם שגור על הכלל
כולו, שעלייהם לקבל את דבריו, הבין שモטל עליו לברר
מקודם כשלמה את צדקתו מעמדו לאיסור, ע"י ביסוס
פסק דין עם מקורות ונימוקים, וכן עשה... **ולא**
עלתה על דעתו להשתמש עם כת הזורע, לגוזר ולומר
בסתמא, "כך דעתך" שהוא אסורה, ובהתו גודל הדור
הרי כולכם חייכים להריכין את ראשכם אליו ולקבל את
דעותי. **ושנית**, דלא רק שהוא מרשה, אלא שאף
מבקש, שככל מי שיש לו ראיות **בדיחוי** דבריו, שיודיע
לו ראיותינו, ואם דבריו כנים, אז בודאי יודע לו.

ושלישית, דרך לאחר שהסביר על דברי החולק עליו,
והוכיח צדקתו דבריו ודיחוי דברי המשיג, בראיות
ברורות ומוכחות, רק אז חזר ועמד על דעתו בתקיפות.

ואכ"ל דמכל שלשה שלבים הללו, בולט חזר ושוב
ותוקף ההנחה: שאפילו גודל הדור שמכמותו,
שכח השולטותו כ"רב המדינה" היה גדול ורב וכדמוכח
מלשונו, מ"מ הבין היטב: **א**, שבבר הלהכה אין
מתנצחים בכח הזורע... **ב**, ושאן בידו לקבוע דבר
הלהכה בכח ה"השלטות" גרידא, כ"א דזקה, בהקדם
raiות ברורות ומוכחות. **ג**, וגם זאת הבין היטב, שאם
מיישחו משיג עליו, או מוטל עליו לעונת לו, אפילו אם

יפה כשמלה מחוורת מכל הצדדין וצדדי צדדין, מבלתי להשair שום אפשרות מקום להקל כלל, ולאידך גיסא, המכשירין סותמיין את דבריהם בתורת גזירה, פשיטה דבכח'ג אסור לסמוך על היתר סתום שכזה, דהרי אין זה נכנס כלל בגדיר "מחלקת", דPsiיטה זדברי המקילין הסטומין, הם בטליין ומבטליין מדברי האסור המפורש והמבואר, זופו'ב.

ומענין לעניין באותה עניין, יש לעמוד על נקודה נפלאה, המוסיף להמחיש היבט את המהלך הפעור שבין דורות הראשונים לדורינו השפל. **דחתת** גבי העובדא של היגט מקליוא", אף שהבעל ברוח עם המעות בש"ק, מכח איזה "דמיון" משונה.., ואף שכל גдолוי הדור התיירוה להינsha, עם היתר מכורר בכתב. **עפ"ז** לאחר שסוי"ס, הדבר יצא מפי הב"י' דפפ"ם שהגט פסול,שוב לא הרהיבה האשעה מהחמת גודל יראת החטא שבה, להנsha עם גט שיש עליה עוררין, עד שלבסוף נכנסו מתוכיים ועשו שלום בין הצדדין, והאשה חזרה לבעה, [שקייםה עזה"פ בלשון: חרי את "עדין"] מקודשת לי בטבעת זו וכוי, והוסכם נסח זה כען פשרה, משום כבודם של הב"י' דפפ"ם]. **וכחיווט**, מיהרו שני משפחות חשובות, הידועים למדקדין בקהל בחומרה, להנsha על סמך גט, מה שפיסולה וביטולה נתברר בבירור גמור, נזהה מיהא ברור לכוי', דאפשר אם הגט כשרה בעצם, מ"מ כבר נפסקה עכ"פ מדרבן מדין "קלא'", מבלי להתבונן ולהתחשב עם האיסור החמור והנורא ד"אשת איש", שראו לברוח מזה אפלו מספק ספיקא וצ"ט שער היtier, וכדי בזיוון וקצת.

ט). ובזודב"י (תנייא, אה"ע סי' ק"ה), ז"ל: **לبن** כתבתי לך'ך הנ"ל בנזירה על האשעה המגורשת, **שלא** תנsha לאיש, עד שהמסדר ישלח דבריו. לברר כל דבר בטעמו..", עכ"ל. [**א"ה:** הרי לנו עזה"פ הכלל פשוט, ד"הтир סתום" מבלי "בירור טעה", אינה כלום].

ו שם (תנייא, חווימ סי' א), ז"ל: **על** דבר שאלאתו, אם הדין צריך להודיע מאיזה מעם דן... הדבר פשוט שצריך הדין או הרב ליתן כתוב וחותם. ולא חשוד אצל שום רב, שמנע מלעשות כן, אם לא שיזודע באמת שלא בצדקה, או בשגגה, ונם לבו ובועש מליחסות על האמת שטענה, עכ"ל. [**א"ה:** נאים הדברים למי שאמרו, ואור האמת והצדקה מנצץ מכל אותן שבדבורי הלו, וזה מסביר שתיקת המכשிழן בני"ז: שיזעין שטענו, וגס לבם מליחסות על האמת..].

טעות... ונתעלמה מהם הלבכה... וען כי חכם שאסף אין חבירו רשאי להתר... ...

ולא היו ראויים לאותו מעשה, כי אם להורות תשובה, כי בודאי יודו על האמת... ואשרי לדור שהגදילים כמויהם נשמעים לקטנים... מה זו שתיקת, ולמה לא יכתבו טעם מפורש... והיום עושים כן חכמי פפ"ם שהמה נדויים חקרי לב, ולמהר יעשו בן ב"י' הקטן מהם... ויאמרו טעmini עמנו, אין אנו צרכין לגלות, ולמהר יעשה עוד יותר קטן, אשר בין טוב לרע לא יברך..., ואם אשתווק נפיק מניה חורבא, דחמה מתירין עריות, גם אשת איש לעלמא... שאמ יקדשנה אחר... וע"ז ודאי קא בגיןא, כמה נבר הניצות, אם כה אירע לנדויל ישראל..., מה יעשה יתוש במונין, ואני תפלת שיצילני הקב"ה ולא יビיאני לידי נסyon, כי כבר רואה אני בחוש, מה הניצוח גורם... .

ומעתה. רואה אני, ששנאה קללה השורה אצל חכמי פפ"ם, והנני על משטרתי... שלא לחוש לבקרים שחכרים בק"ק פפ"ם, והיה להם אשר להם, אם הם בעליים טעםם, לא נשניה בהם, ואין לנו עסק בנטרות, והנגולות לנו ולבנינו לעשות ע"פ התורה... ועתה אישא מול חכמי פפ"ם פני, ואותם אדבירה ואשאלה מאתם מענה לשון, יפתחו שפטם שפתוי פרח ושושן, יודיעוני על מה אסרו העלבה קשת רוח... כי לא נעשה כזה מימות עילמי, ואפלו סנהדרי נדלה אשר בלשכת הגנות, טעםם ונימוקם לא היו בעליים..., ע"פ התורה אין מקום להסתיר עצה במחשבים, ולמה לכם כי'з, הלא טוב לשום העדר כבוד... בדבר זה לא הם בלבד אדונים, ואם עדרין שפטותיהם יהיו חזוקים, ובל' טעם וראיה יאמרו אלה החוקים..., אם בגובה ארושים נבاهם, קשת מלחמה ישברו, ואנשי חיל לא מצאו ידיהם... וה'יסיר קנאה ושנאה מוחכמי ישראל ויתע בינם אהבה ואחות, עכ"ל.

פרק ב'יך. מס' 5009

א"ה: המתבונן בדבריו הכנים והאמתיים, יעמוד מרעיד ומשתומם למראה עיניו בנידון דיון. **דلالה** הדברים ק"ו: דמה התם, שהסתומין דבריהם היו הפסلين, וכע"ז הריש הנודבי' עלייהם כי'כ, וככתוב ד"פסק סתום" שליהם לפסול, איןו כלום נגד פסק מבואר להסביר, וממילא אין צרכין להתחשב עם דבריהם לאיסור כלל. **א"ב** כשיכ' וק"ו בני"ז, שהוא להיפך הגמור: דהפסלים פירשו וביארו את דבריהם

לפנינו נדול זמנינו מה ראה על כביה לענות את הר"ר מענדל ולכופו על הנירושין.. יברר את טעמו...
עכ"ל. [א"ה : פלא, שכתב שהדבר מוטל על "בעל בתיים יראי השם" לפרש פסנות הגט, ו שאסור לסתוך על אותו המסדר, עד .. אשר יברר את טעמו...
וזה לימוד גדור.

טו). בנות דשא (סוסי"י ל"ג) [זון שם בארכיות
גדול להכשיר ריאוטה שנמצאה
בנוסח החרשהה, וסיים בזוה"ל]: **מכל** הלין טעמי
המכמנו ליתן הגט, והגמ' כי הדין פשוט בעניין, ולא היה
זמן הצורך לחאריך בו כל כך, רק מלחמת שמורה אחד
יהיה מפקף, לבתלי ליתן הגט התואם, הוצרכתי לבאר
בזוה כל חלקי הסותר, ולהראות שאין כאן בית מיחוש",
עכ"ל. **א"ה**: הרי לנו עזה"פ, דמי שיש בידו להוכיח
צדקת מעמדו להיתר נגד המערירים לאסור, והוא אינו
מכחיש בהכרח להוכיח תוקף ההיתר, ועשה כן, ואיןו
על דעתו לומר (כרבנוי לנודנו) "בכך דעתינו" וחסל[...].

טז). בועשה טוב [להגה "ק מהרצ"ה מזידיטשוב זצ"ל (דף כ"ג), וזו": שללא
תהי אהוי פתוי מאמין לכל דבר, אפילו לרוב מובהק
מפורסם, אפילו יהיה דומה הרבה למלאך ה' צבוקות, לא
תאמין... עד שתדריך בעצמך... מאיזה טעם ושורש...
ובפרט אם ראיית, אשר הרוב עושה איזה דבר שלא
בדרך התורה... הנם שהרב הוא צדיק ומפורסם, לא
תעביר אתה על דבריו היכנים ח"ז... נגד התורה, עד
שתשתא ותתן עמו על מה ולמה הוא עושה כך.

פנקם ביד, מבחן 5009

”וכאשֶׁ יוֹרֵה לְדַקֵּן עַל פִּי הַתּוֹרָה, וַיַּסְבֵּר לְדַקְּרָבָר”, וַיַּכְנֵמוּ דְבָרָיו בָּאוֹנִיךְ אַחֲרָ שְׁתַחַקּוֹר בְּעַנֵּן, אֵז תָּאמִין. וּולְתָאֵת לֵא תָאמִין אֲפִילּוּ יֹאמֶר לְךָ שָׁקֵל מַאֲלִיהוּ, ”אֵל תָּאמִין לוּ וְלֹא תִשְׁמַע לוּ.. נַגֵּד דְבָרַי הַגָּמְרָא בַתְלָמוֹד אֲפִילּוּ כֵל שְׁחַדּוֹא..”, שַׁתְשֻׁkol בְּלִדְבָר בְּפֶלֶם וּמְאַזְנוֹת, ”שְׁלָא יְהָא דְבָרַ נַגֵּד מֵה שָׁמְבוֹאָר בַתְלָמוֹד.. וְנַגֵּד הַפּוֹטְקִים..“. ק’וֹ שְׁלָא תָאמִין לְרַב.. הַגֵּם אֲשֶׁר יֹאמֶר לְךָ נְבִיאוֹת וּרוּחָקָ לא תָאמִין, בַּי מַי יָדַע אַיזָּה רוח הוּא... וּנְאַמֵּר עַפְתָּה תּוֹרָה אֲשֶׁר יוֹרֶךָ וְעַל הַמִּשְׁפְּט וְגַוְרָה, הַגֵּם שָׁאוֹן לְךָ אֲלָ שְׁופֵט שְׁבִימִיךְ, ”צְרִיךְ לְבָרֵר לְךָ עַל פִּי הַתּוֹרָה“, עַכְלָהִיךְ. **נָאָה**: הָרַי לָנוּ דְבָרִים בְּרוּרִים, דָאָם הַרְבָּ אַינוּ מַבְרֵר דְבָרָיו עַל פִּי תּוֹרָה, אַסּוּר לְשָׁמוּעַ לוּ אֲפִילּוּ בְשָׁאוּמָר נְבִיאוֹת וּדְבָרַי קְבָלה מַאֲלִיהוּ זְלִיטָ, וּכְשִׁיכָּכָשְׁאַינוּ בְדָרְגָא זוּ כָלָל, וּכְבָנִיךְ...].

יא). **בשו"ת רביינו יעקב מלימא** (ס"י נ"ב, ז"ל):
בדבר הגט מבני ששאלתי מכובדונ,
לא כתוב שום תשובה, והתשובה מדינה ניתן לכתב
לכל אדם אף לאינם רואים, "זוחשנני לו מהמתה
ועוזן", כי לפyi הגב"ע שנכתב מע"ל, לדעתך הדלה
והעניה הגט בטל הוא מדאוריתא, ויש בידו למחות,
כי אם היה כ"ת כותב לזבאריש כי צריכה גט אחר לפyi
העתקת הגב"ע שהובא לפניו, היו שומעין לקולו, ולא
הייו מרבין ממורדים בישראל... עכ"ל. [א"ה: הרי לנו
"פסק" מפסיק הדורות הנאו **בעל חו"ד: דlashmatir**
איינו מшиб להאסר לגנות לו את נימוקין, יש בזה
משמעות עון וחטאתי].

יב. וְשָׁמָן (ס"י נ"ג) [כתב עזה "פ' בזה"ל: דָאַפִּילוּ]
 במקום לעז בעלמא אמרו חז"ל (במota ס"ה,
 אי), אם הוא שתיק אגן מי שתקינן... וידועין דברי
 המרדבי גיטין, סי' תמ"ט, ותוס"ח] אשר צוה ליתן נת אחד
 בחשש קמן, לענ"ד נת זה אפילו ריח הנט אין בו... אך
 בעזה ר עני הזר, אע"פ שרואין קלוקלים הנוגעים
 בנפש, שותקין ומבקשין היתר על אישור מפורש,
 והביא היתר לא ידעת מאייה, וצוה לסתום הדברים,
 ובכ"ת הדרך תלוי לצותות "להראות ההיתר", כי התורה
 בפומבי ניתנה שבת פ"ו, ב', ולא מראש בסתר דברתי
 תורה, עכ"ל. **[א"ה:** חרי לנו הוראה ברורה מהגאון
 בעל חז"ד, ש"היתר מוצנען" איינו כלום].

יג). בחת"ס (קובץ תשובה, סי' ס"ח), ז"ל: על כריך צרייך אני להודיעו מאייז טעם אני פוסק... כדי שאם יבדוק אחריו יימצא טעות, שהחוור וואמר דברים שאמרתי לפניכם טעות הי' בירוי, כי כל אדם עלול לטעות, וע"כ מחייב אני להודיעו טעמי ונימוקי..., אם טעיתן על בריחי לחזרה בי... עכ"ל.

א"ה: דבריו הם קילורין לעיניים: דרך מי שהוא מוכן להודות על האמת, מכיר ומודה בחוויבתו מוטל עליו, להודיע את טעמי פסקיו. **ומכלל** הן אתה שומע לאו, דמי שמאנו לגולות טעם פסקיו, אותן הוא שיוודע שטעה, אלא שאיןו מוכן להודות על האמת..., וככ"ל (אות י), ז"ל.

יד). בשמן רוקח (תליתאי, סי' ב), וויל: הנה בלי ספק נמצאים בקהלתו חרמה ובהמדרינה אנשי אמת יראי ה' וחושבי שמו יתברך, עליהם הרבר מוטל לפרש ברבים, שלא יסמכו על הוראת המסדר הזוח בשום עניין", עד אשר יציע דבריו

כ). בדברי שמואל (סלאים, פ' נח, בפסק בא אהה ניזחית, וכל דבר מותוכה נוגע לכל איש מישראל בכלל עת... ובמיוחד בזמנ חפטר כמו של ימינו שהחשות גדולת... והנה איתא במדרש, כי ביום שלפני הנגולה האמיתית, כאשר יצטרכו כבר להקים את ביהמ"ק, יתפלגו בני לשני צדדים, הכהנים באמת יחפזו באותו כהן גדול שהם יבחרו בו מותאים לעטרה זו, ואילו הפרוקים על יאמרו שהם היהודים האמתיים, והם הם שצרכיהם לבחור את הכהן"ג כפי הבנתם. ויבריעו או ביניהם, בדרך הבדיקה שהייתה בימי אליהו ז"ל, והיינו שיעשו בינם סימן: שכט מי שייענו לו באש מן השמים, האמת אותו. [וממשיך]:

והנסיון הגדול יהיה אז באופן זה, שהחשש מן החסמים תרד לצדם של אלו שהתרחקו מן התורה, והם יצילו במלחמהם, אך זה יהיה הבירור האחרון, כי הכהנים באמת, לא יתבטלו אפילו בפני האחרון, והעצה להחזיק מעמד במצב נורא זה המופת הזה. והעצה היא שיחיה מקושר... לתורה, כי תורה היא לכל יהודי, הוא שיחיה מקושר. לתורה, כי תורה היא גזית, ובכח זה אפשר להחזיק מעמד בכל העתים והמצבים, עכליה"ק. [א"ה: הכוונה לנ"ל, דרך עיי התוויה"ק יכולם לבחין את האמת, ולא זולת כלל, אם הרבינו מוכחה שההתיר שלו מותאים על פי גדרי הלכה שב"כלי הוראה", אז ברורakash, שדבריו הם מנוגדים לתווה"ק, ואסור לטעוק עליו, ז"פ].

כא). במשפטים ישראלים (ח"א, סי' רפ"ד), ז"ל: **דין** שמקשים על דבריו מבררי פסוקים, ואני חושש להקוישיא, רק שאומר "בך נראה לך", הרי זה "דין שקר", ודבריו אינם מעליין ולא מוריין, וכבוד הדיננים לא יבא, וכמאן דליתינה דמי, יותר קיים הדין בירושבים לפני ה', ומודים על האמת, עכ"ל. [א"ה: דבריו הברורים והモצדיקים, הם קילורין לעיניים וקולעים אל השערת, ועליהם אין להוסיף מהם אין לגרוע, וזה ממחיש היטב מאד במלים קצרים, מהותם וمبرוכתם של הסותמים בנו"ד..].

ענף יב

לקט לשונות חריפים בפסקים בערורים על גיטין פסולים:
א"ה: היו שיש תמהין, הייתכן להמשיך ולעරער על הגט, שבזה יוצא עליהם לעז ד"שת איש",

יז). **ובஹוספות מהרצ"א** [להגה"ק בעל בני יששכר זצ"ל]

(שם, אות פ"א), ז"ל: **ואעתיק** לך דברי הרמב"ם (פ"ט מ"ז יקוט"מ, ט"ג), אם יאמר לך הנביא... לעבור על אחת מכל מצות האמורות בתורה וכו' שהדבר נערק לעולם, מיתתו בחנק, וכן אם עוקר בדבר שלמדנו מפי המשועה, או שאמר בדיון מדיני התורה, שהשם צוה לו שהדין כך הוא... **הרוי זה נבייא שקר ויהנק אע"פ** שעשה אותן, שהרי בא להבהיר את התורה שאמרה לא בשמים היא וכו' ואפילו עשה אותן ומופתים גדולים, עכ"ל...

[וממשיך]: **פרק ניד. מפרק 5009**

והנה תראה ידידי, שכ"ז אפילו בנביא אמת.. ג"כ באמורו שرك לפי שעה, אבל למי שאינו מתאמת נבייאו בתנאי הנביאות, חילתה לשמעו אליו לעבור את פי ה', אפילו לפי שעה... **אבל** בדבריו שמיים, אם לא חזר בו בסתר, מכלמין ומפרנסין חטא, ומחרפיו אותו בפניו, ומקלין וمبזין אותו עד שיחזור למועד... **אפילו** יעמיד לנו חמה באמצע השמיים, ויבקע לנו את חיים, חילתה להאמין בדבר כזה, הגם שהחכם אשר שמעו ממנו, נתאמת אצלו לצדיק גדול, אם יוכל לשואלו שירחו הדבר ע"פ התורה, מה טוב, ובאם לא... לא יאהה לדבר הזה", עכליה"ק. [א"ה: הרי לנו עזה"פ דברים ברורים, אדם הרבה אינו מביר דבריו ע"פ תורה, אסור לשמעו לו אפילו נביאות, וכש"כ כשהינו אומר, וככני"ז...].

יח). בזוהר חי [להגה"ק מקマראנו זצ"ל] (פי' וחיה, דף תכ"י), ז"ל: **אמר** מורי הקדוש רבינו נתלי [מראפשיטין], אל הצדיק ר' מרדי ליפא בעיר ראווע. **דע** ידידי, שקודם ביאת משיח, יהיה ראשים שהכלב חט"מ יהיה רוכב עליהם, ולא יהיו ניכרים..., ולא יוכל להנצל מהם, אלא תלומד תורה לשמה, ויש לו אמונה... עכליה"ק. [א"ה: לכארה הכוונה, דכיוון שלומד תורה כדבעי, בזודאי יבחן מון התווה"ק אם הרב אכן הולך בדרך האמת, אם לא ז"פ].

יט). בעין התבכלת (קדמתה), ז"ל: **שאין** זה דרך התורה כל כל לבוא בהחבא, אלא כל מי שידוע לשוב בדבר הלכה, מוכחה לחוואות דעתו בಗלוין, ולא יטימנו בחיבבו..., שהhalbת ויצא על ידי משא ומתן בבירור הלכה,ומי שיש לו למטעון, מוכחה וחובה עליו לגלוות ולהתווות, להוציא הדין לאמתו, עכ"ל.

מישפט

פתיחה:

הגישה לגיטין ענף יב: ערעורים על פסנות

הכפיה לה

שאותו הגט שלא בדין הוא, ואפילו ריח הגט אין בו והאשה אשת איש נמורה בקדמותה, והקשיטים שהשרץ ממנה לאחר הגט, ממורים נמורים בראשונים להיות מותרים בנסיבות, עכ"ל.

ג). בריב"ש (ס"י ר"ב), ו"ל: **ואותו ר' שאל,** [שסידר קידושין תוך ג"ח לגירושין מסריס] שלא הגע להוראה ומורה, היותה טוביה לו השתיקה, ולהיותו שואל ולא שאל, שחרי אמרו חכמים זל (קדושן ו): כל מי שאינו יודע בטיב גיטין וקדושן, לא יהא לו עסק בהן, וקשיין לעולם מדור המבול, עכ"ל.

ד). ב מהר"י וויל (ס"י פ"ה), [באחד שהיה קל הדעת, ומסדר גיטין], ו"ל: **ההוא גברא דשניה אברם,** אשר מתנסה ליתן גיטין וחליצות... נראה אפילו בדיעבד אינו גט, וכל גיטין שנแทน פסולים, דגרע טפי מהלכות שחותה... דיש בהן הרבה דקדוקים ורבה חילוקים, ובקל יכול אדם בו שיפסל הגט, "וכמה פעמים שמענו שנדרוי ישראל נכשלו בו, שאפילו היו רגילים וזהירם ויראי השם...", וכopsis גיטין כתוב האשורי ו"ל וממד יש ליזהר לכל אדם שלא ישתדל בעניין גיטין, אם לא שיהא בקי בהלכות גיטין, כי רבבו בהן הדקדוקים ובקל יכול אדם לטעות בהן, והטעות בהן פסול ממורות...>.

וליבא למייר... [ר' בינו דאפשר לתקן הגט בהכשרה, לא שביק היתרא ואכילת איסורא, דחכא נבי נת זימני טבאה دائ' אפשר לתקן גט בחיתר, כגון "נת מעוזה"... וכמה ספיקות שיבא... חישינן דילמא מkil בכלוחו. מכל הנ טעים נראה, אפילו בדיעבד כל הגיטין שנแทน פסולים הן, וכיון שהוא בשכונתך, עליה DIDך רמייא להסיר המכשולות, ולמהות בניין המדינה שלא יכול בו, כmoraha לי שאני מביר אותו, ראיתי אותו באישפור'ק, וסימנק כשרואה בספר, הוא קורא אותו מבחוץ אפילו ב' או נ' דפין, עכ"ל.

ה). ושם (ס"י קכ"ח) [עו"ה יפ על הנ"ל], ו"ל: **חוורני על דברי הראשוניים:** על אודות הגיטין שנแทน ההוא ריקא דשניה אברם..., דלא דמי הלכות גיטין להלכות שחיטה... אבל הלכות גיטין רבו הלכותיה, ואין הכל בקיין בכל הלכותיה, אלא רבנן דסמייכו, והרי דיני גיטין ארוכות, "ואפילו רבנן בעלי הוראות יראי השם נכשלין בו", וכן ראיתי כמה פעמים..., כאשר אנו רואים בעניינו דאדראבא מיועטה דמיועטה בקיאים הם וכ"ל..., בינו דיש בו כמה חילוקים עולמיות (ולא) [לא] יסכימו חכמי ישראל בדבר זה, נמצוא

ועל בנים הלו ז"מ "מזרות", מהיכן לקחנו שיאות לሚעד הכி. **ע"כ** נعتיק לכך מדברי הפסוקים שהפליגו בגודל השבח ובתוכף החיבור שיש בזה:

א). הריב"ד (ס"י כ"ב), ו"ל: **ומה שכבתה אליו כי** ולאחר כמה זמן עבר שם חכם אחד והתריר לו התר כה... כמה דמה אותו החכם לנפל איש כל הוא ממש, וחכם הוא להרע, ולהיטיב לא ידע, ועל כיוצאו בו אני קורא هو חכמים בעיניהם וננד פניהם נבונים, והם הם קוצים המבערים את הכרם, יבוא בעל הכרם ויכלה את קוציו. **היאך** לא שם אל לבו לא דעת ולא תבונה, ולא ידע כי רפאים שם בעמקי שאל הרוגנית, ביוון שהשביע נפשו הטמאה מן העורקה, ונשתרש בחטא עד שהוליד ממנו בניהם, ומרקא צווה (קהלת א', ט"ז) מעות לא יוכל לתקון, זה הבא על העורה והולד ממנה ממזר, וזה התר לו לשבת תחתיו אחר גירושי ראובן, והלא היא אסורה לבועל כל הימים...).

ומה שהורה לו המכלה ההורא, שיחזור עוד שמעון וינרשות, ועוד יחוור ויקדשנה, אלה הן דבריו הוכא וטלולא, מה סבר אותו הכסיל, שבגיגורשין שעישה לה שמעון, יתבטל כל מעשה הראשון, יחוור ויקדשנה בהיתר. **בשות וכלימה** בפניו, אם רעה לטהרה לה, היה לו להסיק את הכבשן, ולהכינסה לתוט שתתלבן באור יפה, ותצא מידי געללה, קנים והנא והי, על המורין בתורה שלא כהלכה, עכ"ל.

פרק ב'יך. מס' 5009

ב). ושם [בעניין גט מעוזה], ו"ל: **ומה שכבתה אליו,** שיש בני אדם שמעשים לחתניהם לגרש נשותיהם... אתה אומר בזו דאיינו גט, דמה טעם אמרו חכמים, גט המעוזה אפילו ע"ג גויים, אם יאמר רוצה אני כשר, היכא דגוזרין חכמים לגרש ואני מגרש... והיינו באוטם שאמרו חכמים (תובות ע"ז, אי) ואלו שכופין אותם להוציא וכו'... **אבל** מי שאינו מאותם שאמרו חכמים לכוף וכופין, אין גט... לא מיביעא ע"ג גויים שאינו גט, אלא אפי ע"ג ישראל אין גטו גט, כדאמר גט מעוזה בישראל, דין כשר, שלא דין פסול.

ומטעמא דמלתא, משום דין מצוה לשמעו דבריהם, ואע"ג דאמר רוצה אני, לא אמרנן אגב אונסיה גמר ומKEN עד דאיכא מצוה כדפרישית. **ואותו** הרשע שעוזה את ראובן ליתן גט לאשה כדי שיחזר ויקחנה הוא, בינו שהיא אסורה לו עולמיות (ולא) יסכימו חכמי ישראל בדבר זה, נמצוא

שיתעטקו בדיני האשות כלל... ואם לא, ידעו שהעונש יהיה על צוארם, לפי שעל ידי זה יצאו בגלות... והירה את דבר ה' יפריש עצמו מלאה העניים..., ובפרט בדיוני האישות שיזכראים מהם איסור כרויות ומיתות בית דין, והשם למן שמו הנודע יציגנו משגיאות, כל שכן מהזדונות, שבכל אלה המבנאים עצםם בדיוני האישות והם אינם בקיאים בהם, הם מכל העוברים "בודון" בל"י ספק, עכ"ל.

ח). ברשב"ש (ס"י ח), וז"ל: ובמה מכוער הדבר לנוכח קלות ראש בגיטין, ולהתעטט בהם מי שאינו בקי בהם, והם קשים לעולם יותר מדור המבול, וקרובים היו להבאה האשה הזאת לבית פסול... ועל דבר זה ידו הדוחים, אויל לעיניהם שכך רואות, עכ"ל.
ט). ושמ (ס"י טפ"ג, ב), וז"ל: אל הותיק ר' הגי צ"ו ב"ר שלמה בן אלוק נ"ע..., ועתה ראה גם כמה טיעיות נפלאו ממקן וניכת בהם, ואתה לא שערת בהם, ולא ידעת אם הוא טעות או בלתי טעות, ועל כן הווינו ח"ל כל מי שאינו יודע בטיב גיטין וקדושין אל ידי לו עסוק בהן, והם [קשיין] לעולם יותר מדור המבול, כמו שהזכיר וזה בפ"ק דקדושים, ומה טוב היה לך למדם, ולא ללמד אותך... על רגל אתה... וכמעט שאתה רוצה לעשות כנפים לעופם בשמיים, וכלך מדרך זו.

ובכל אלו הטיעיות לא הרגשת ולא הבנתה... אך הרעה חוללה והפשיעה הנגדולה היא, כל אותן טיעיות, ואני בתבתי לבגאייה אויל ימצאו[] שם לתקון מה שטעות אתה, ואם לאו "תשאר עגונה", והקהל תלוי בצוארך עד יום הנעור, וחוזר בר שמענה ואתה דע לך, והשם יכפר... וקבל עלייך ללמידה הלכות גירושין מהרמב"ם ו"ל, ודני גיטין באבן העור, ואו תשלח לך לכתוב גיטין, ובhem תכוון רגליך ולא תמעדר, ויהיו רפואות לנפשך כצרי גלעד, ולברוך למסעד, ויהיו לך לך לעד, עכ"ל.

ו). במהר"ס אלשקר (ס"י ע"ז), וז"ל: ואוטו שהשיות על פי כתוב השליה, ראוי לעונש גדול, דבפירוש אמרו ז"ל מי שאינו יודע בטיב גיטין וקדושין לא יהיה לו עסוק עמהן, עכ"ל.

יא). בבנימין זאב (ס"י ק"ח), וז"ל: ועל המסדר אני אומר, אין ראוי לו להיות לו עסוק בטיב גיטין וקדושין בראותה פ"ק דקדושים, פן יבוא להתייר איסור ערווה... הא קמן, אפילו שידע כל דיני גיטין וקדושים, ולא ידע הא, לא יהיה לו עסוק עמהם, פן כshall בו..., עכ"ל.

ודקדוקים, ובמילתא קלילא איפסל, היו יותר מדיניות... ומה שבתבו לחתיר בדיעבד... א"ב היו מילתא דרבנן כי חוכא ואיטולא, דבל אחד. יסמוד על זה שיתרו לו בדיעבד... עכ"ל. [ועי תורה חיים להרמ"ש חי"ד, סי' ג], מש"כ על דבריו, עי"ש].

ו). בהרא" (ס"י ס"ז), וז"ל: ובכל דינא דמסרי במלתא [להקל... עתיד הוא ליתן את הדיין בלי ספק, מפני שלא כל מי שירצה ליטול את השם יטול, כי מאי מאי צרייך לזוהר שלא יתעטט בענין הגיטין, אם לא שיחיה בקי בטיב גיטין, מפני שרבו בהן הדרדקומים, ובכל יכול אדם לטעות בהן, והחוורבה גדולה מאד מפני שהוא פסול ממזוזות. ושנינו בפרק קמא רתגנה אי זה מעות לא יכול לתקן זה שבא על העורה והולד ממנה ממורה, צור ישראל יצילנו משגיאות, ומשום הכי אמר לה רב ימר לדבashi בפרק קמא דקדושים, הא דאמר רב יהודה אמר שמואל כל שאיו בקי בטיב גיטין וקדושין לא יהא לו עסוק עמהם, אפילו לא שמייע לייה הא... דאפילו במלתא דלא שכחיא כולי האי, צרייך שיחיה בקי בו.

ענפכ"ז, ממ"ק 5009

וליבא לטימר, שאני הכא דאיכא "עגונה דאיתתא", שהרי הגט הזה בא מארץ מרוחקים, והמנרש גם כן הוא משומד, ויש לחוש שהוא לא יתרצה לחזור להתיורה פעם שנייה, והיכא דאיכא עגונא דאיתתא ויש לחוש שהוא לא ירצה לחזור להתיורה פעם שנייה, אקיים רבנן טפי ואין לדקדק בזה, כדכתיב הרבה רבינו אשר בתשובה. שהוא כשר בשעת הדחק כשא"א על גט אחר, וכן אמרו בכמה מקומות בתלמוד משום עגונא דאיתתא אקיים בה רבנן. דהא דאקיים בה רבנן משום עגונא דאיתתא, הני ملي בנהנו דקדוקי דאכבי... אבל בשאר מני פסליות דנפק מניחו חורבא, ופסוליהו הוא מדינה..., לא מקלין בהו משום עגונא דאיתתא... אף על פי שהיתה עגונה, ענון של שבע עשרה שנה, וגם המנרש היה דר בארץ רחוקה..., פשיטה דאין להבשירו אפילו במקום תקנת עגונ... עכ"ל.

ז). ושמ (ס"י ע"א), וז"ל: ובראותי את הפעול הרע הזה, בכיתי ואמרתי אויל לעינים שכך רואות, איך היהת העיר המפוארמת בחכמה קרייה נאמנה, בזאת המדרגה השפללה... והם מבנאים עצםם בדיוני גיטין, ועוביירים על דברי רבותינו זכרם לברכנה שאמרו כל שאינו בקי בטיב גיטין וקדושין לא יהיה לו עסוק עמהם... **לben** מעתה, אין ראוי לאנשים הללו

משפט

פתייה:

גיטין ענף יב:

ערעורים על פסנות

הכפיה לו

ותעכ卜 על ידה לבתמי תקבל קידושין מאחר, עד
שיכתוב לה הבעל גט אחר.

ואם תפתק עיני שכלה, ותדחה כי המדונה הנובר
עליך, תוסיף כי אהבה על הדברים האלה אשר
בתבתי לך, אע"פ שאין דעתך נוחה בהם, וכקווים
בסוחים עוקצים אותך... **ואני לצתת יד"ש** בחוב המוטל
על כל מי אשר גנע ויראת ה' בלבו, להרים מכשול מדריך
עמו, בתבתי והורתי לך את הדרך אשר תעשה, ולא
יהיה לך לפוקה ולמכשול לשינויים ולבריות, להיות נושא
חמור אשר אין ארוכה למכתו. **ומומב שתיבוש**
בעוה"ז ולא תבוש בעוה"ב..., זואי לאויה בושה, זה
שמע בקולו עיעץ, זו זאת עציתך עלייך, חורך בר' חורך,
ותעכ卜 האשאה הזאות לקבל קידושין מאיש אחר, עד
שיפטרנה הבעל בנט אחר, ובזה תהיה נקי מה'
וישראל... עכ"ל.

יג). ברדב"ז (ח"ג, סי' תנ"ט), וז"ל: **בעון הדור**
שכיה ושביה, שמתעסקין בטיב
גיטין וקידושין אע"פ שיוודעים בהן מעט... עכ"ל.
[א"ה: יש להוסיף בכבא, עכ"פ "קלות" הבא מכח
"נגעת ממון", ודאי דשכיה ושביה בימינו אלה בשיפוי
גדול.., ה"י].

יד). במהרלב"ח (קונטוס הסמוכה, בדיוחיו דברי
החכם משה די קאשטרו), וז"ל:
ונם אשת איש אחרת שהיתה בחיליב, התירה, אלא
שת"ל לא עלתה בידו, ונראה דاشתמייט ליה התוא
מאמר דרב יהודה אמר שמואל, כל מי שאינו יודע בטיב
גיטין וקידושין וכו', ואורי"ח וקסין לעולם יותר מדור
המכלול... עתה שאני רואה, שאפילו שהוא טועה
בחוראות של אשת איש, אנו מונע עצמו מלכתוב
פסקי דיןין בהוראת אשת איש ווותתו... והנה ב'��ברות
כתב בזו הפקק, שאלו היה כותב אותם בזמן החכמים
אשר גדלוני, יודע אני בודאי שהוא מבריחים אותו, שככל
מיו לא ישלה ידו בהוראה, עכ"ל.

טו). במבוי"ט (ח"א, סי' מ"א), וז"ל: **לקנאת ה'**
צבאות, הערתתי לבוי והעוזתי מצחי,
לדבר בפני גדרלים וחכמים, ובמקום שלא היה ראוי לי
לדבר, כי ידעתני נאמנה שאני בקי עdryין בטיב גיטין
וקידושין, ושלא הגעתי להוראה, בהרות ששלבי אנחנו
בריא בוגרא, ואני רך הרבה בחכמה ובשנים..., כי אם
על קנאתי באש עברתי..., כי התיר את האסור להרכות
מומרים בישראל..., וצדקו חז"ל באמרים כי השנאה

יב). **בחות המשולש** (טור ב', סי' י) [בגט שנכתב
שונה מציווי הבעל], וז"ל:
החכם ה"ר משה שוראקי שהוא חכם העיר... רצתה
להראות תפארת יקר חכמתו ובקיומו בטיב גיטין...
וישלח לי משתבחה ומ��فار בימה שעשה, ולכבוד הבודא
ברוך הוא... השיבותי דבר... להודיעו חסרונו, כי במקום
שחשב לעמוד לא יוכל לעמוד, ועדין הוא מבוזן הרחק
במוחחי קשת, ולא מצא ידיו ורגליו בבית המדרש, וזה
מה שכתבתني לו...
פתק נ"ז, מ"ט 5009

ידוע ליהו לך, שכתבך בא אליו, ועמדתי מרעד
ומשתומם על המראת בראותי והזותי חזות
קשה... ואם כ"ת גבר עליו "כח המדמה", אשר על הרוב
הוא כובב בדמיוניותו... כבודק במקומו מונח בזה אתה
טועה מדרך השכל, ומה גם להראות עצמן שאתה יודע
בטיב גיטין יותר ממנו... **ואתת** בכח דמיונך רוצה
لتakin אותו, והחוש הכובב אותו, ועוויות עיוות נдол,
אשר אין מי שייעותנו, רק מי שלא למד הלכות גיטין...
אני יודע מה אתה סת, לא חילק ידענא ולא בילק
ידענא... והנני מודיעע, שללאו יראת העונש כי אחיריש
אתאפק יקרני עין, לא הייתי מшиб לב"ת ע"ז... לזה
גלויתי את אוניך להקיצך משנתך להודיעך... ומכאן
ולחבא אתה תחש עצמן.

ועתה נבו לענין הדין, מה יהיה משפט הגט, ולענין
שהנתה הוות... נפסל ואין בו שום צד להתגרש
בו האשאה, וצריכה גט אחר כדי שתהא מותרת
לה נשא... שהוא בטל והרי הוא כחרם הנשבר שאין בו
 ממש... **ואיך** ע"ז לא פקחת עיניך... שללא ביוונת יפה
 להלכה... מי הוא זה בדור הזה אשר ימלאנו לבו לזו
 מדבריו [של הלבוש], אין זה כי אם כל קביל די רוח
 יתריא המשתכחת ביתה... "זאין שום שעת הדחק ולא
 עיגון...", ויצאת המכשלה הזאת מתחתיך... הרבה
 המכלה עשה... וטעית טעות גדול כזה, שבו נפסל הגט
 וקרוב להיות בטל... לא חשת לקימוח.

סוף דבר, פכח עיניך וראה ודע והבן, שנכשלת
 במעשה הזה שעשית בשלון גדול... הגט...
 דבר פשוט אפילו לדודקי דבר רב שהוא פסול, ולא
 תנשא בו האשאה הזאת..., ועליך לברך תלונת האשאה
 הזאת..., ואתה למיעוט השקפתך והבנתך בכל מעשיך,
 כמו שאתה גדול בעיניך, נכשלת בנושא חמור כזה,
 והיית קרוב להרכות ממורדים בישראל. **ולבן** הזהר
 והשמר נפשך מאד, ושלוחת תשלה بعد האשאה,

יט). **ביבון ובועז** (ח'א, סי' ד), וז"ל: המורה הוה, מורה תהיה אחריתו... ויכל וכי עצתו, יתע עצה... ותהי מותרת להנשא לודר... לא תהיה נאות בישראל, וזאת אינה נקראת הוראה, כי אם סבלות טפשות והוללות כרויים זוליות, ולזה צו חכמים זיל ואמרו מי שאינו יודע בטיב גיטין וקידושין לא יהיה לו עסוק בהם, ומדור המבול קשים הם לעולם, ואם זה צו (ח'ל) למי שאינו בקי, כשי"ב וכשי"ב לסכלים הטפשים, עכ"ל.

כ). **במהרייט"ץ** (ישנות, סי' מ) [תשובה מהרי"ץ יפה, בוגט מעושה על סמך טענת חוסר גבוייה שבשקרים], וז"ל: מי האיש היורא המורה לצדקה, יורה יורה זיקים חיצים שונים, בוגר כל מי שידמה שהוא סלקא דעתיה לטער את הטעמא, כמהה הטעמא הוזת. כי אין ספק בוגט וזה שהוא בטל, ובניה ממורים, אפילו שנعواו כל התיקונים האפשריים לבטל את המודעות, אין חפי בכל זה אלא בשלא היה ניכר אונס... אבל בשניכר אונסנו, נהי דבטול המודעות... אין בוגטו ומתנתטו ממש אפי' לא מסר מודיעא... וכל שכן באיסור אשת איש החמור, שראוי להחמיר עליו...

וזה המתר שהתיר, בודאי שלבו גם בהוראה מאד... מי זה יממייך להתריר אחריו, בדבר חמוץ כזה... כלל העולה דעתך וזה מעושה, פגול הוא לא רצחה. ואם נשאת תצא..., ופשיטה שלא גור רבינו תם, אלא על המוציא לא על הגט, לא על המברר בטיל הגט, שהיה בטל מעיקרו, אדרבא חייבים לפרש הדבר, ולהרים מכשול בישראל. והחוشب לקיים גט הבטלה, מפני בבודו או מפני האיבה, הלא רעתו רביה, לפניו תאכל אש, ואחריו תלהט להבה, לא ינקה כל הנגע בה, נאם החלש ורפה שמואל בכח' ר' יצחק יפה ולה'ה. נאח'כ בתשובה המתברר, וז"ל: הכלל העולה... ביוון שבחפוו שלא כדין, והוא גט מעושה..., וא"כ בנד"ר אפי' אם נשאת תצא..., כלל דמלתא. דחק אתה בא מלטה קמיותא קיומה, ובטיל גיטא, עכ"ל.

כא). **הרדי"ץ** (סי' ז), [בוגט שהמסדר שנייה מצווויי הבעל], וז"ל: קול ענות גבורה במלחמותה של תורה... ואל ישיאך לך לאמר מה לך לבקש גדולות, אcoli בשמה לחמק ושותה בלבד יינך... והנה להם למורים בתורה שלא כהלכה... כי מודה זו יצתה מפי הקודש ב"ה... ואיש באחיו נכשל במארה... קנא קנאתי בחולמים, ובאל מותחללים לאמור אם קטן אני בעיניכם, חכם אני בעיני ראש שבטי ישראל, אני

מקלקלת השורה, כי איןני חושד אותו שטעה בדבר פשוט כזה, אבל מצד איבח ושנאה שהיה לו עם הרוב הנזכר, לא חשש [מ]להתריר אשת איש.

זהנה.. כדי להראות דופי המתיר, וכדי שלא להאריך על הלומתו ועל דבריו שאינם נוגעים לעיקר הדיין, לא אשיב כי אם על עיקר הדיין שהתריר אשת איש לעלמא, ואוכיה בריאות נבותות... כדי שיראה בפירוש סבלות מענותיו ותפיסותיו... ומרוב شيء וכעמי דברתי נגדו שלא בדיין...ומי שמערער על איסור זאת האשה [לומר שהיא מותרת לעלמא], אינו אלא מן המתמידין, ורקמן לא יציל מהאי דעתא, עכ"ל.

פרק ניד. מנך 5009

ט). **רב"י** (שו"ת דיני גיטין וגיורין, סי' ז), וז"ל: אני אומר על ההוראה ההיא, אויל לאזנים שכך שומעת,שמי שהורה כמו שאמרו, איןו בן הוראה, כי איןו בקי בטיב גיטין וקידושין, כיון שטעה בדברים שתנוקות של בית רבנן לא יטעו בו, ואם הוא לא הורה כן, והשומעים טעו בדבריו, גם זו רעה רבה, "য'וישר כוחך שקרית תנגר על הוראה זו".

אלֹא, שנצטערתי, על שנתקפתה שהוא ישצד להקל בעבור שהו "שעת הרחק", מי הוא וזה ואיך הוא, אשר מלאו ליבו להקל ברבך ערווה החמורה, להרבות ממורים בישראל ח'... שאותה ההוראה המקוללת אין לה מקום כלל בשום הצד וענין בעולם, ומהיום והלאה המורה יירא, ואם יש אשה שנשאה בוגט בוה' ח', צריך לבדוק אחריה ואחר בניתה, ולהושיב בית דין יפה עליהם להוציא לאור משפט, עכ"ל.

ז). **ושמ** (שו"ת בדיני קידושין, סי' ו), וז"ל: ועתה יש להפלא הפלא ופלא... ואין ספק שאם יש מי שהורה כן, (ש)לא הגיע להוראה, [ו]אין בקי בטיב גיטין וקידושין, ולא יהיה לו עמק עמהם, ואפילו פשט תשובה הריב"ש אינו מבין, עכ"ל.

יח). **בדרכי ריבות** (סי' קמ"ב), וז"ל: בהא סלקין ונחתנן, שאשה זו אין שום הצד להתרה לשוק... ומני שעלה על רוחו להתרה לשוק, ראיו ליסרו בסילוא לא מעכ"ם, כי מי שאינו יודע בטיב גיטין וקידושין לא יהיה לו עסוק בהם, ובפרט בנדון כזה, ושחדרים ברורים מפי סופרים ומפי ספרים, עכ"ל.

להוכיח הוראותו המוטעת, מחתמת כיסופא שלא יתגלה קלונו), אמרתי לא אסתור... שגת כזה בטל הוא, והראיתיו לאנשי קהלנו.

ובראות הנזכר כי טעה, הודיע ואמר... וכשהגינו יראה כלל, מראה ענוה ותומה ונפש זכה ונמהרת, ותחיה תעמוד בהברת, והגואה וחסרון היראה, וגם כי יחנן קולו אין להאמין בו, כי שבע תועבות בלבד... אלא שחייב עתה יאמרו הכל שבדין עשה. ואפלו בוצרבא דרבנן דיראותו גדרולה, אמרו האי צורבא דרבנן אמר מילתא, אם אחר מעשה אמרה אין שומעין לו, כל שכן לאיש כזה שלבי יודע שאין בו ממשות..., ובשנהיד לי המנייד שנגענות אלן, אמרתי אמרו לו לעני, דכל שכן דגער טפי..., והשיב אני רב, ויודע אני מה אני עושה..., עליו נאמר כי רבים חללים הפליה וכו', כי כך בעורון יעשה תורה פלטת, ויצרף איסור להיתר, וכ"ז מצד חסרון ידיעתו וחסרון יראתו, שאין דעתו כי אם להתגדר בתחבולת ומרמה.

ויהי כי רצתה השם לגנות קלונו, להודיע לרבים סכלותו ורשעותו וקוצר ידיעתו, גלגל הדבר שאחריו שמעו כל הכתוב למעלה, הלק' וסדר כתוב אחר... וזה העני. האמין בו, ולא ראה מה שהחיה כתוב שם, כי חשבו לחמיד גדול, ולא ישקר ולא יעשה עולה ולא ידבר רמיה, כי גדלה ידו בחניפות וגניתה דעת הבריות, ושמעותו גדרולה בהמון... וכשמעין בן שאלתו ואמרתי לו... והוא השיב ואמר, לא ידעתני מזה דבר, כי אני חושב שהוא מהסידי עליון, וחשבתי שאמר לי האמת... סוף דבר, נתגלה קלונו לחלק מאנשי קהלנו, ועם כל זה יראים לדבר ולגנות הדבר מצד עוזרו, לנודל חניפות וגניתה דעת הבריות שבנו, וכל אחד אומר מה לי לחולק עמו אף שכבוד שמיים הוא הנה הוא רב וכדי הוא לסמווק עליון... וקצרה השנתנו מלחקור אחריו, וככיתיב לא תסור מן הדבר וכו', ואין הדבר תלוי בנו אלא על המסמיך אותו ועל שאר הגודלים שבדור.

לבן אמרתי על מי תלוי הדבר, לא עלי שאני בשכונתו, והווצרתי לגולות אונבם רבותי, כדי למחות בדבר, כי אני אין יכולת בידי, כי יאמרו לי מי שמק לאיש שר ושותפט עליון, הנה גם הוא רב מוסמך, וכי הוא פה אשר יוכיה בינוים, והווצרתי לפירוש המשלה לפניכם... **לבן** מורי ורבותי, אם יתיב בעיניכם להזהר בדבריכם, ולכתב לו... אחרי שתשתמעו סדריו המוקולקים, לכתוב באיזה מקום שימצא הבעל בעת

אני אמליך, וכמما ממלכות אהפכ' ספר ונופק אתן למשפט, הלא הוא ר' שמואל פוייז... אשר הוא מתפאר בסמיchner... קורא אני עליו ועל כל השומעים אליו, هو אומר לעין... וכל רוח אין בקרבו... אויל לעינים שכבה רואות ולאונים שכבה שומעת, שאיש כזה יתעטף בטלית שאינה שלו ויורה הוראות.

בלביakash בוערת, הומיה ומורת, לאמר קיים מצות חז"ל שאמרו מפרשין את החנפים מפני חילול השם, הגד לכל מה שהוא ושיאו, כי כלו חנף מרע, מתגדר בזروع התחבולה והמרמה, אמרו לכל שאין בו יראה, גונב דעת הבריות, גומל שקרים ומראתיהם כולם, ולזה ימוטו בו כל סרני ארץ, ואין כאן מושם לישנא בישא... וגם אני נזקמתי לזה היום מיוםים, להודיע למעלתכם מה טיבו של זה האיש, כי נגהנתי על מעשה הרע הנעשה בעיר הזאת.

עלוי משכבי בילוות אזכור מאמרות פיהו סכילות רעות ודלות, ולא אדום ואותחולל, וחשבתי אפרנס טיבו של זה האיש, כי היכי דלא ל'ימרו האי גברא דחיל חטאין הו, כי שמוותנו גדרולה, וכל תלמיד חכם שלא תהה בקנקנו... יחשבנו לךם וצדיק, לפי הוראותיו הראשונה וחניפותו וגניתה דעת הבריות שבוי, ולא יאמינו דברי בתורוף המעשה באדם כשר מסתם, אלא ביודע ומכיר טיבו, וחשתי שמא תדינוחו ל'כפ' זכות, וח"ז תתרשלו מלכתחוב, ודנטתי ביןין לבין עצמי, אם אומר ואם לא אומר, והסכמה לאומרה מפני חילול השם, דחשתה כל בר דחיל חטאין, ימחר ויחיש לכתוב על המעשה הרע הזה... **נקנץ, מפרק 5009**

ובשמי כן, שלחתי לאמר לר' הנזכר..., שהנת שסדר איינו גט, והר' הנזכר בודונו הקשה, השתREL וקדש האשה היה שנטגרשה בנת זה, עם בחור אחד מאנשי מקומו, ואמר לו אני רב מוסמך, סמווק עלי, גם חלק מהקהל אומרים, הואריל וגט הוא "רב", יש לנו לסמווק עליון, כי לא להנמ סמך המסםיך את ידו עליון. ובכל זה עשה ממגוות היראה שבוי, ואף מטי' קבן ופרישות, רוצחה הוא שיתגדר בהמון, ואף שמעשיו תפליין, שתהלהו שונג וסופה מזיד, ויצרף איסור להתייר, מה שיפריש א"ע מן האסור, ולא יראה אצל ההמון שהוא גדול, נכלומר, שאף שבתחליתו היה "שוגג", אבל אח"כ נעשה "מזיד", בהיותו חותר

מצאתי, ואוי לו לדוד שמנחינו מעדים על עצם בחתימת ידם, שאין להם ידעה בטיב גיטין וקידושין והם מתעסקים בהם, וקשים לעולם יותר מדור המבול, דמיון מעות לא יכול לתוךן, ומדובר ממורים, ואף שבדור המבול כולם מנאפים, לא מחוקין להו במזרות, דרוב בעילותם בבעל. **משא"ב** המתיר אשת איש לעלמא, שהוא בעל הבעל הוא הבעול, הרי כל ורעו ממורים..., האמור בסוטה, כל אדם שיש בו נסות הרוח לבסוף נכשל באשת איש, שעלה ידי שלבו נם בהוראה, מtopic בך נכשל בהוראותו להתייר א"א לעלמא, ונתקפם במצוודה רעה להרבות ממורים בישראל רחל, וה' יכפר بعد מה שעבר... וילמוד דיני גיטין, עד שיהיו סדריים בפיו כשלHon העורך ומוכן לאכול לפני האדם, עכ"ל.

כו. בחת"ס (אה"ע ח"ב, סי' ל"ד), ז"ל: **שלום** לה"ה הרב המופלא בש"ת מ"ה יעקוב נ"י, רב דק"ק ס' מ"ק, ע"א. אהובי ידידי לא ידעתינו אבנחו, אבל מוחזקי בו שהואה ירא ה', ויטה אוזן ויכנים דברי אלה אל לבו, הנה אל כתיב. כי מעלהו סדר גט בעירו, מקום אשר לא סודר גט עדין... וא"כ איך איש הירא ה' ורך לבו בהוראה [ו]לא מגnis דעתו, עליה על לבו לסדר גט בעיר שלא נסדר שם מעולם, מבלי שנמלך עםizia תבריו או אף רבותיו..

ואינני חושד ח"ז את מעלהו, שיזדקק עצמו לגיטין אם איןינו בקי, יהי' חיללה נם לבו בהוראה בשוטה רשות ונם רוח, הם שלא להזוכר, בודאי למד ושמש וידעו ובין, אך ככל זאת החטאacula שנה בכל אלה, וכבר אירעו שנויות לגודלים וטוביים ממנה ומןני, ושניות מי בין. וטוב לאדם שיכסיף בעזה", ולא יעיל בכיסופא קמי מלכא קדישא, ויהי' עליו חטא אשת איש ומורדים בישראל, הלא אפשר לת匿名ין הדבר בגט אחר ובמקום אחר... ועכ"פ בתוך אותן הימין, האשה הוו כבולה בכבלי אישות, ואני מצפה על תשובתו בברור הדברים, כראוי לנברא דחיל חטאין, יוכה לדמותה ודאי, עכ"ל.

כו. בשמו רוקח (תליתאי, סי' ב) ז"ל: בלי ספק שהמסדר הזה לא טוב עשה בעמי, והעביר את הדרך על הר"ד מענדיל בדרך עמוק ומובלבל, ואוי לאונים שכש שומעות, ואוי לדוד שכש עלתה בימי, ואוי לסתניתא שזו קברניתה. והגט הוה הוא פסול מה"ת, והאשה הوات עדין אשת איש לכל דבריה..., דהו גט מעושה שלא כדין, אף אם קודם שומר הגט לידי ביתם כל המודעות באופן

זהיא, לסדר גט אחד ולשולחו לאאת העניה, בגין שרכם הרבה מאוד כדיוע למ"ז, שהזהיר וזרוי בדבר זה הר"ז משובה... עכ"ל.案: הבאו לשונו באורך, כי הוא קילוין לעינים, אך שנטגאל הדבר, שמי שהיה מפורסם לת"ח ויר"ש, התיר אשת איש לעלמא, באופן ד"תחילתו בשוגג וסופה במודע" וככ"ל (סוד"ה וכשמעו...) ולא לחנים נשאר זאת למשמעות לדורי דורות, כתוב וחთום בספר קדומו, רק כדי למדינו לך... וד"ל.

כו. בשבות יעקב (ח"ג, סי' קכ"א), ז"ל: **גרסינן** בטור גיטין וקידושין לא היה לו עסק עמה... אע"ג דמשמע שם בש"ע, אדם הוא מוסמך למורינו, מותר לסדר גיטין וחליצות... לא נאמר אלא בזמנים הקודמים, שלא היו מסמיכין אלא חרואי לכך, **משא"ב** בדרות הלו שסמכין אע"פ שאיןם הגנוים, לפעמים מהמת יראה ונשיאות פנים של אלמי ותקפי ארץ ושוחד ממון, מסמכין אע"פ שאיןם הגנוים..., וככ" בספר ערך לחם של מהר"י קשטרו (יוז"ס רמ"ב) ז"ל, ואני ראיתי מהסמכין דלא היה ידוע צורתא דשמעתתא, והרבנה נתונכחותי עם חכמי אשכנזים על מה זה, עכ"ל...

כו. ושם ז"ל: העתק מתשובה יידי הганון הנдол בחרור"ר יחזקאל אב"ר דק"ק המבורג [נדפס בכתמת יחזקאל (סי' ע"ב)... אර"י אמר שמאלו, כל שאינו יודע בטיב גיטין וקידושין וכו', פרשי' שלא להיות דין בדבר... **האידנא** דיש הרבה דקדוקים בגיטין, ושינוי השמות ומקומות, ומטבע שטבעו חכמים בגיטין, ודאי מי שסדר ואינו יודע בטיב מרבה ממורדים בישראל, וקיים לעולם יותר מדור המבול... ועתידין אנחנו לקבל את הדין בעזה", ועל זה דאבה נפשי, מה זו סמיכה שאנו סמכין האידנא למורינו, ולא דאה שום דין בעינו,ומי שיש בו ריה תורה אומר אפרנסון וריזו נודף, ושרה העודף... עכ"ל. **נקב' בר' מפמ' 5009**

כו. בצדקה ומשפט (אה"ע סי' נ"א), ז"ל: **זאת** תורה העולה... דאתה זו זוקה ליבום..., ולא שריא לדוד שלא חיליצה ויבום, ודברים אלו פשוטים לדודקי דבר רב, ואין בהם נפל ועקב... ומ' פנה אין לו רשות להטפל בדין גיטין וחליצות, כי כל מי שאינו בקי בטיב גיטין וכו' לא יהיה לו עפק עמהם, וזה יגהנו בדרך אמת, עכ"ל.

כו. באבני שיש (ח"א, סי' פ"ג), ז"ל: **סוף** דבר, טorthתי לדונם לכפ' זכות, ולא

מישפט

הכפיה

פתיחה: הגישה לגיטין ענף יב: ערעורים על פסנות

רבנים, ובקראי בו נבהلت וחשומתוי, הקורא לאסורים דורור, ומתייר אסורים חמורים.. בלי שום יוסד ושורש בהלכה, רק ניבובי דברים שאין להם טעם, ושיבושים, חן בעכם העובדות שאין מתאמות עם המציאות, והן במקורי הדינמי, בוחר קטעי דברים מתחשובות הרבנים שנאמרו בדרך הווה אמין למןיפ בעלמא ולפלפולא, וכל זה להטעות את הקוראים מקופיא.

ובל יודע וمبין לעמוד על שרשיו הדברים ועקריו ההלכה, מכיר וمبין את ה"шибושים" ו"דברי בורות" ו"שגעון" שנאמרו שם, ושהזו נגד התלמוד ודברי רבינו הראשונים והאחרונים, ואין כלל לפולפל בדברי תורה, בדברים המובנים לכל המעניין בתלמוד ופסק הלכות. **ולא** אאמין כלל בעדותו בשם רבנים אחרים... ש"שקר" הדבר ולא התיר למעשה, ואוי לדורינו שעלתה בימינו כה, שהמתכנה בשם "רב" ו"מורה", מועה ומטעה בדבר הלכה בענייני איסורי תורה וערות החמורים. **נקה נדי,** מפרק 5009

לא היהתי מתפללא, אם היה המתיר "רעפה ארמעער", שאינם ממשינים בקדשות התורה ומחייבים בתושב"כ ושבע"פ, ויורו ככל העולה על רוחם, שזה דרכם בכלל למו, וגם העם המאמינים בני ממשינים הנאמנים עם המוסורה לא ישמעו להם. **אבל** מה נורא הדבר, אם בא המתכנה ל"רב" ו"מורה" לעשותות אהיות עינים [כאלו] שעשוה בן ע"פ יסודות התורה, ותולח את עצמו בגנולי המורדים, ובאמת עשוה כווניהם להפוך ולסרם דבריהם ולעקור איסור מה"ת, הלא ראוי לקרוע על שמוועות רעות מהוראות בהנתן.

והנה מגים לבו בהוראה. כי הבין "בית חרושת" להתר עגנות. "באו הנה ואtier אתכם מבבלי העיגנון"... נאיה: דוגמתו "כונפיית המעשים" מפה מאנסי, וד"ל, אשר על זה כבר אמרו במשנתינו "הנוגם לבו בהוראה הר"ז שוטה רשות ונם רוח", אלא שאין זה "הוראה" **אלא** "טעות" ו"בורות" ו"קלות ראש" בענייני ערוה החמורים, ועל גדויל ישראלי בתפקידות הנוגלה געור בנזיפה ולמהות על זה, ושיאין לסמוך על הוראותיו כלל. **צ"ר** לי מארוד לפגוע בכבוד איש, אבל למען הסור מכויש, ההנוגם מוצאת עצמי מהוויב בדבר לפרט גלווי דעת זה... ומוי יתן ויתבונן לשוב בדרך האמת ולא יספיק להטעות, יודיע גלווי: ברם דברים שאמרתי טעות זה בידי, עכ"ל.

היוודר טוב, אפילו הכى לא מהני ולא מיד... ואין ספק שהנת בטל ובניה ממורים, אפילו שייעשו כל התיקונים האפשרים לבטל המודעות, דאן חפי בכל זה ורק ככל ניכר האונס... **וא"ב** בנד"ד אפילו אם נשאת תצא, שגת זה בטל ומבטל חרם הנשבר, עכ"ל.

כח. בשואל ומשיב (קמא ח"ג, סי' קל"ב), [במי שישידר גט ע"י עד שהיה גנב], זוז"ל: **אף** שהמסדר ראוי לנגור בו, [כ"י מי שאינו יודע בטיב גיטין וקדושין לא יהא לו עסק עמהן, ויפה עשה מעלהו שמנעה מלכת בית המשפט...], עכ"ל.

כט. בדברי חיים (י"י"ד ח"ב, סי' ק"ז), זוז"ל: **ה גם** שידעתני שבווא"ר עמי במקלו ישאל, ובפרט בעני הלומדים בעיניהם, איסור דרבנן כזה קל למאוד, שבעה"ר מחייבים בחסידות, ומקרים במא שחייבירה תורה, ואומרים שבדייעבד על כל פנים כשר... זה אינו... **דעל** זה נאמר כל שהוא יודע בטיב גיטין לא יהיו לו עמק עמהם, גם דבדייעבד כשר, ובגמרא אמרו על זה, דזה חמור יותר מהחטא דור המבול... אולם מה עשו, ואוי לי שעלהה בימי כך... אבל ידעתני כי שיעלים קטנים, מהה חכמים מהחכמים בעיניהם, וילענו על דברי והרי להם כו', ואני את דעתני גלית, כפי מה שקבלתי מרובות הגאנטים נוחי נפש, ויעשו הטוב בעיניהם ואנחנו נפשותינו הצלנו, עכ"ל.

ל. ושם (אה"ע ח"א, סי' ע"ט), זוז"ל: **לידידי.** מואה לייבוש נ"י..., והנה זה טעות מפוזרם לבקי קצת..., הנה מה שכתבתاي לך, ידע של כל זה הוא ברור... אך במחילת ב"ת..., כי אם ריק הוא המכ... גם על פי סוד הזוהר הקנה מאד, כי כמה עולמות תלויין בכל אותן, ואוי לי שעלהה כך בימי..., ואוי למי שעלהה בדורו כך... ומחמת גודל ערכו בעניין אומר לנו, שלא ישתדל בהוראת סדרי גיטין, עד אשר ייעין היבטב..., ואז על כל פנים יידע לספק, אך צריך לוזה טרחה הרבה ומיעוט חריפות, רק האמת לאמת, ואם יצירית לי או טוב לנו, ד' הטוב ימחול לנו, על אשר עיכב הענינה הזאת מלנרגשה בוגט בשר **בלא** פkapוק, [ושם (ס"י ע"ד), להניל] זוז"ל: באיזה דבר הצריך שיקול הדעת, הזוהרתו של לא לעמוד על דעתו מסברות הכרמיות..., עכ"ל.

לא). הגרח"ע (אגרות רח"ע, סי' שפ"ט), זוז"ל: **הנה הגעuni מהבד"ץ בלאנדאן מהחברת... חתום עליו יוסף שאפאטשניק** ועוד איזה

לב). **והח"ח** (שם) [הוסיף לאחר דברי הגרא"ע הנ"ל] בזה"ל: יש לי צער גדול מאד שכן עלתה בימינו, שימצאו אנשים שורצים לעלות בראש החר, ולהכנים עצם בפרסום בענייני עריות החמורות, חתימות האדמומי"ר מגור זכ"ל, עליישן].

תמצית היוצאת לנו מצירוף דברי הפומקים הנ"ל אשר מפיהם אנו חיים ומимиיהם אנו שותין:

א. מי שאינו בקי היטב בדינו גיטין עם טעמי ונימוקי הלכותיהן, [ובפרט בדינו "מעושה" ו"מוותעה" שנדרם עדינים מאוד ותלויין בחות השערה], אסור לו להתערב בכל הנוגע, אפילו רק בדרך "יעוז" וכש"כ בתור "הוראה" או "מסדר גט", ואם יודע שסומכין עליו, אז אסור לו להשתתף עם המסדר, או אף רק להיות נוכח בשעת ביצוע הגט.

פרק ביד. מס' 5009

ב. ואם עבר על הנ"ל (ס"ה), ומהמת חוסר ידיעתו, או מהמת איבחה, או מהמת קלותו: [שהסתמך על קולות בניגוד ל"כללי ההוראה"], הקיל אף בדבר דלא חיישן לה אלא לכתלה, [וכן אם הסתמך על מורה או מסדר, מי שהסתמך עליו לה מסתמך על אותו מורה מהמת טעימים הנ"ל], יש לו "דין מזיד" וענשו גדול, והם קשיין לעולם יותר מדור המבול, גורעים מן הבא על א"א, ועוד זה מעכ卜 את גאותינו, ומזכה לפוטטם כדי שידעו להיזהר מהם.

ג. גט שנדר ע"י איןם בקיאים, או אפילו ע"י בקיים, אלא שהם קלים המסתמכים על קולות בניגוד ל"כללי ההוראה" בשו"ע, [ובפרט כשייש בו נגעה רמנונא], וכש"כ גט שיצא עליה ערעור רכבה, הוא בחוקת פסול ובטל, והאשה נשארה "אשת איש", והנישאה הוא עברין בעורה דאוריתא, ובניהם ממזרים עד סוף כל הדורות.

ד. כל מי שראה או יודע פסול בוגט, [ובפרט בוגט נתבצע בשכינותו], באופן שלפי ההלכה חייב לחוש לה, אסור לו לשחוק, רק מחייב לפנות אל המסדרים ולעורם על הפסול. ואם הגט נתבצע בהחבא והמסדרים מסתירין והותם, [ובפרט מי שהבעל בא אצלו ומערער שנאנם על הגט], חייב להתריע ולהודיע הפסנותם ברבים כדי להרים מכשול דעת איש ומזרות, והבא עליו ברכה, ואין בזה משום חרם דר"ת כלל, אדרבה אם יש חוק ענו יsha.

ה. טרם שנישאת האשה, חייבים להתריע אף על ספק פסול, ואו אסורה להנשא עד שיתברר ההקשר באופן דלהלן (ס"ז ומ'), ואם עברו ונישאו טרם כן, חייבים להמשיך ולהתריע אף לאחר כך. וכשהפסול ברור, חייבים להתריע אף אם כבר יש להם בני, ואפילו אם לא התריעו כלל קודם לכן, בין אם ידעו או מן הפסול או לא.

ו. אין שם נפק"ם בנסיבות מעמדו של המערער, אם יש לו משורה מכובד, ובגון: שימוש כ"רב" או "דין" ויש לו "כח" גדול, אם לאו, הדעהיר תלו בנסיבות העරעור נופה,ราม היא צודקת לפי גדרי ההלכה וכלי ההוראה, חייבן לחוש לה אף כשהמעערר הוא "למדין" פשוט, וחיבין להפריש הזוג תומ"י, עד שיתברר ההקשר כדלהלן (ס"ז ומ').

ז. גט שיצא עליה ערעור, ונתייצר מחולקת בכשרותה, אסור למהר לישאה על ספק דברי המכשירין, אלא חייבן להמתין עד שישאו ויתנו הצדדים ע"ז ויצא מביניהם היתר מוסכם, או עד שיוכיחו המכשירין לעין כל שע"פ גדרי "כללי ההוראה" בשו"ע, הו"ל הכרעת ההלכה במחלוקת זו כמותם. ואם נישאו טרם כן, יש להם דין "מזידין".

ח. גט שיצא עליה ערעור פסנות עם בסיסו "ニימוקים ומקורות", אי אפשר להבשויה כי אם בהוכחת דיווי נימוקי ומקורו הפסול לעין כל, ואם איןם עווים כן, רק סותמים ואמורים "שהגט כשר", הם דיני שקר חותמים ופושעים היודעים שטעו, אלא שגם להם מלhorות האמת, ואסורה למסוך על ההוראה, דחוידיים להתריע עריות מהמת בבודם, ואם עברו ונישאו על ספק היתר סתום תוך כדי להתעלם מאיוסר מבורר, הם "מזידין" גםוים.

ט. ועאכו"ב, כשם הויהו בהתראת ב"ר, עם ציון מקורות ההלכה: שאסור להם להסתמך בכ"ג על המכשירין, עכ"ז עברו ומיהרו ונישאו טרם שהתריר ההקשר נ"ל (ס"ז ומ'), בודאי שיש להם דין "רשעים" ו"מזידין".